

Lewis Carroll

Alisa Stebuklų šalyje

Apysaka-pasaka

Skaitmeninta iš knygos:
Lewis Carroll. Alisa stebuklų šalyje ir veidrodžio
karalystėje. Vilnius: Alma littera, 2011.

Iš anglų kalbos vertė
Kazys Grigas

ISBN 978-5-430-06024-4

Kūrinys suskaitmenintas vykdant ES struktūrinių fondų
remiamą projektą „Pagrindinio ugdymo pirmojo koncentro
(5–8 kl.) mokinių esminių kompetencijų ugdymas“, 2012
<http://mkp.emokykla.lt/ebiblioteka/>

UGDYMO
PLĖTOTĖS
CENTRAS

TURINYS

I SKYRIUS

Kelionė Triušio ola 6

II SKYRIUS

Ašarų klanas 17

III SKYRIUS

Lenktynės „bėkim lėkim“ ir ilga istorija . . . 29

IV SKYRIUS

Triušis atsiunčia mažąjį Bilą 40

V SKYRIUS

Vikšras pamoko Alisą 55

VI SKYRIUS

Paršiukas ir pipirai 68

VII SKYRIUS

Beprotiška arbatėlė 84

VIII SKYRIUS

Karalienės kroketo aikštelėje 98

IX SKYRIUS

Netikro Vėžlio pasakojimas 112

X SKYRIUS

Omarų kadrilis 125

XI SKYRIUS

Kas pavogė pyragėlius? 138

XII SKYRIUS

Alisa liudija 150

Saulėta popietė. Tylu.

*Mes plaukiam palengva
Ir nesuvaldome irklų
Nepratusia ranka:
Laivelis toks nepaklusnus –
Ne ten, kur norim, neša mus.*

*Ak, tos mergaitės! Jos mane
Priveiks tuoj visiškai.
Per tokią kaitrą lyg sapne
Girdžiu, kaip ne juokais
Jos prašo pasaką pradėt, –
Ir man belieka pažadėt.*

*Tuojau pradėti būtinai
Įsako man viena.
– Gal apie stebuklus žinai? –
Teiraujasi kita.
Trečia nutraukia ištisai –
Jai rūpi klausimų šimtai.*

*Aš pradedu, ir pagaliau
Mažoji draugija
Mintim išklysta pakeliaut
Stebuklų šalyje,*

*Kur žvėrys, paukščiai ir daiktai
Draugauja, barasi piktai.*

*O kai išdžiūdavo burna
Ir tardavau: - Rytoj, -
Jos vėl užpuldavo mane
Maldaudamos karštai:
- Oi ne, dar pasakok toliau.
- Kuo viskas baigės pagaliau?*

*Taip gimė pasaka nauja
Ir nuostabi šalis,
Mergytės nuotykių joje
Prabėgo prieš akis.
Bet saulė jau arti laidos -
Pasukom valtį atgalios.*

*Šią pasaką aš tau skiriu,
Alisa. Ateity
Vaikystės išpūdžius gaivius
Primins tau kartais ji,
Kaip piligrimui paprasta
Gėlė, svečiam krašte rasta.*

I SKYRIUS

KELIONĖ TRIUŠIO OLA

Alisai pabodo sėdėti šalia sesers paupy ir nieko neveikti. Porą kartų ji pažvelgė į knygą, kurią skaitė sesuo, bet knygoje nebuvo jokio paveikslėlio, nei pasikalbėjimo.

- Kuriems galams tokia knyga, - nusprendė ji, - kurioje nėra nei paveikslėlių, nei pasikalbėjimų?

Ji svarstė (tiesą sakant, bandė svarstyti, nes nuo kaitros jautėsi mieguista ir kvailutė), ar beverta

pinti saulučių vainiką – juk reiktų atsikelt ir skai-
nioti gėles, kai staiga pamatė pro šalį bėgant Baltąjį
Triušį raudonomis akimis.

Labai stebėtis nebuvo ko. Alisai nepasirodė keista
net ir tai, kad išgirdo Triušį kalbant:

– Vaje, vaje, pasivėlinsiu!

Vėliau galvodama apie tai, Alisa susiprotėjo, kad
išgirdusi tokį dalyką turėjo nustebti, bet tada jai
viskas atrodė labai paprasta. Tačiau kai Triušis išsi-
traukė iš liemenės kišenėlės laikrodį ir žvilgterėjęs
į jį vėl pasileido bėgti, Alisa pašoko ant kojų, nes jai
šovė į galvą, kad niekad nėra mačiusi triušio, kuris
būtų turėjęs liemenę su kišenėle ir galėjęs iš jos
išsitraukti laikrodį. Pagauta smalsumo, ji nukūrė
per lauką paskui Triušį ir vos spėjo pamatyti, kaip
šis šmurkštelėjo į didelę olą po gyvatvore.

Alisa nėrė olon paskui Triušį, nesukdama sau gal-
vos, kaip reikės išlįsti.

Pradžioje triušio olaėjo tiesiai kaip tunelis, pas-
kui staiga smego žemyn – taip staigiai, kad Alisa
nespėjo ir pagalvoti apie sustojimą, ir ji pradėjo
kristi kaip į kokią labai gilų šulinį.

Ar šulinys buvo toks gilus, ar Alisa krito labai
pamažu, bet krisdama ji spėjo apsidairyti ir paspė-
lioti, kas bus toliau... Pirmiausia Alisa bandė

pažvelgti žemyn ir pamatyti, kur krenta, bet tamsoje nieko nepavyko įžiūrėti. Tada ji pažvelgė į šulinio sienas ir pastebėjo prie jų daugybę spintų su indais ir knygų lentynų. Šen ten ant vinių kabojo žemėlapiai ir paveikslai. Krisdama ji pagriebė nuo kažkurios lentynos stiklainį. Ant jo buvo užrašas „APELSINŲ UOGIENĖ“, bet, didžiausiam Alisos apmaudui, jis pasirodė tuščias. Alisa nusprendė stiklainio nemesti, kad ko neužmuštų apačioje, ir susivokė krisdama pro šalį padėti jį į vieną iš tų spintų.

„Puiku, – mąstė Alisa, – po šitokio kritimo, manau, bus nebaisu nudardėti nuo laiptų! „Na, ir drąsuolė“, – stebėsis namiškiai. O, aš nesurikčiau net krisdama nuo namo stogo!“ (Reikia manyti, ji neklydo.)

Žemyn, žemyn, žemyn. Negi ji taip kris ir kris be galo?

– Įdomu, kiek mylių jau nukritau? – garsiai tarė ji. – Turbūt jau esu kur nors netoli Žemės centro. Kiekgi čia... Iki centro, rodos, keturi tūkstančiai mylių. Turbūt... – (Alisa, kaip matote, mokykloje buvo sužinojusi nemaža panašių dalykų; nors dabar ir nebuvo rimto reikalo rodyti savo žinių, nes niekas juk nesiklausė, bet visuomet ne pro šalį pasikartoti.) – Tikrai, maždaug tiek ir bus. Bet įdomu,

kokia čia geografinė ilguma ir platuma? – (Alisa visai nenutuokė, kas ta geografinė platuma ar ilguma, bet ištarti šiuos žodžius buvo nepaprastai smagu.)

Tada jai vėl šovė į galvą mintis:

– Ko gero, aš prasmegsiu kiaurai žemę! Kaip bus juokinga, kai atsidursiu tarp žmonių, kurie vaikšto aukštytyn kojomis! Turbūt jie antipantiški... – (Alisa buvo patenkinta, kad šiuo metu jos niekas negirdi, nes žodį ištaraė tikrai neteisingai.) – Bet man reikės paklausti, kaip vadinasi jų šalis. „Atsiprašau, ponija, ar čia Naujoji Zelandija, ar Australija?“ – (Ir ji tardama šiuos žodžius pamėgino padaryti reveransą. Bet pabandykite nusilenkti krisdami oru! Veltui stengsitės.) – „Kokia nemokša ši mergaitė!“ – pamanyt apie mane. Ne, jokių būdu neklausiu: gal kur pamatysiu kokį užrašą.

Žemyn, žemyn, žemyn. Iš neturėjimo ką veikti Alisa netrukus prašneko:

– Tikriausiai Dina vakare manęs labai pasiges! – (Dina buvo jos katė.) – Gal namiškiai pamiršo per pavakarius įpilti jai lėkštelėn pieno? Dina, katyte, kaip norėčiau, kad tu čia būtum su manim! Gaila, kad ore nėra pelių, bet galėtum gaudyti šikšnosparnius, o jie, žinok, labai panašūs į peles. Bet kažin ar katės ėda šikšnosparnius?

Staiga Alisą suėmė miegas, ir ji pradėjo pusiausnūda murmėti:

- Ar katės ėda šikšnosparnius? Ar katės ėda šikšnosparnius? - O kartais išeidavo: - Ar šikšnosparniai ėda kates?

Matote, jei negali atsakyti nei į vieną, nei į kitą klausimą, visai nesvarbu, iš kurio galo paklausi. Netrukus Alisa užmigo ir pradėjo sapnuoti, kad vaikšto kartu su Dina ir atkakliai klausinėja:

- Sakyk pagaliau, Dina, ar tu ėdi šikšnosparnius?

Tik staiga - šlumšt! Ji žnektelejo ant žagarų ir sausų lapų krūvos.

Alisa nė kiek nesusitrenkė ir tuojuo pašoko. Pažiūrėjo aukštyn, bet ten buvo labai tamsu, o priešais ėjo ilgas koridorius, kuriuo vos matomas kūrė Baltasis Triušis. Delsti nebuvo kada: Alisa galvotrūkčiais pasileido iš paskos ir spėjo išgirsti, kaip jis pasukdamas už kampo tarė:

- Oi, mano ausys ir ūsai, kaip susivėlinau!

Alisa jau tikėjosi pasivyti Triušį, bet už posūkio jo nebuvo matyti. Ji atsidūrė ilgoje žemoje salėje, apšviestoje daugybės kabančių lempų.

Aplink visą salę buvo daug durų, bet, deja, visos užrakintos. Alisa vienu ir kitu pasieniu apėjo visas

duris, paklebeno bandydama atidaryti ir liūdna grįžo į salės vidurį, susirūpinusi, kaip reikės iš čia išeiti.

Staiga pastebėjo trikojį staliuką, padarytą iš storo stiklo. Ant staliuko nebuvo nieko, tik auksinis raktelis, ir Alisa iškart pamane, kad jis yra nuo kurių nors salės durų. Deja! Ar spynos buvo per didelės, ar raktelis per mažas, tačiau juo nepavyko atrakinti nė vienu durų. Tačiau antrą kartą eidama aplink salę, ji pamatė užuolaidėlę, kurios prieš tai nepastebėjo, o už jos buvo žemos, gal penkiolikos colių aukščio durelės. Alisa pamėgino jas atrakinti auksiniu rakteliu ir kaip apsidžiaugė, kai raktelis tiko!

Atidariusi dureles, Alisa pamatė koridorėlį, nedaug didesnę už žiurkės olą. Ji atsiklaupė ir koridorėlio gale išvydo gražiausią sodą, koks tik gali būti. Kaip Alisa troško išeiti iš šios niūrios salės ir pasivaikščioti tarp anų žydinčių gėlynų ir vėsių fontanų, bet pro duris nelindo net galva.

„Jei ir iškiščiau galvą, – mąstė vargšė Alisa, – neką laimėčiau be pečių. Oi, kaip gerai būtų, jei galėčiau susistumti lyg žiūronai! Turbūt galėčiau, jei tik žinočiau, nuo ko pradėti.“

Kaip matote, Alisa, per trumpą laiką patyrusi tiek nuostabių dalykų, pradėjo tikėti, kad iš tikrųjų nedaug kas yra neįmanoma.

Prie mažųjų durelių, atrodo, nebuvo ko daugiau veikti, ir ji sugrįžo prie staliuko vildamasi rasti ant jo raktą arba nors knygelę su nurodymais, ką reikia daryti norint sustumti žmogų kaip žiūronus. Šį kartą ji rado mažą buteliuką.

„Pirma čia jo tikrai nebuvo“, – pamanė Alisa.

Prie buteliuko kaklelio buvo pririšta kortelė, o joje labai aiškiai, didelėmis raidėmis parašyti žodžiai: „Išgerk mane“.

Lengva pasakyti: „Išgerk mane“, bet mažoji gudruolė Alisa nė nemanė skubėti.

- Ne, aš visų pirma pažiūrėsiu, - tarė ji, - ar nėra užrašo „Nuodai“.

Mat buvo skaičiusi kelis labai įdomius pasakojimus apie vaikus, kurie nudegė, buvo sudraskyti žvėrių arba patyrė kitokių nemalonumų, ir vien dėl to, kad nepaklausė savo draugų paprasčiausių pamokymų, kaip antai: jei per ilgai laikysi įkaitusį žarsteklių, nudegsi; jeigu peiliu įsipjausi pirštą, ims bėgti kraujas. Ji nebuvo pamiršusi, kad išgėrus iš buteliuko, ant kurio parašyta „Nuodai“, susilauksi bėdos.

Tačiau ant šio buteliuko užrašo „Nuodai“ nebuvo, ir Alisa įsidrąsino paragauti, o nusprendusi, kad skystis labai skanus (kvepėjo pyragaičiu su vyšniomis, plakta grietinėle, ananasais, keptu kalakutu, saldainiais ir karštais skrebučiais su sviestu), bemačiant ištuštino viską.

- Kaip keista! - tarė Alisa. - Aš mažėju kaip sustumiami žiūronai.

Iš tikrųjų taip ir buvo: ji liko vos dešimties colių aukščio, ir jos akys nušvito iš džiaugsmo, kad dabar galės lengvai patekti pro mažąsias dureles į aną

nuostabų sodą. Vis dėlto dar palaukė norėdama įsitikinti, ar daugiau nemažėja. Jai net pasidarė neramu.

- Žinote, taip visą laiką mažėdama galiu sutirpti kaip žvakė. Ir kas tada liktų iš manęs?

Ji mėgino įsivaizduoti, kaip atrodo užpūsta žvakės liepsna, bet neprisiminė, kad tokį dalyką būtų kada nors mačiusi.

Netrukus, įsitikinusi, kad daugiau nemažėja, nutarė tuojau pat bėgti į sodą. Bet vargšė Alisa! Priėjusi prie durelių, atsiminė, jog užmiršo auksinį raktelį, o sugrįžusi prie staliuko jo pasiimti pamatė, kad niekaip negali raktelio pasiekti. Alisa aiškiai matė jį per stiklą ir bandė net užsliuogti staliuko koja, bet nuslydo. Nuo nesėkmingų bandymų visiškai nusikamavusi, vargšė mergytė atsitūpė ir pravirko.

- Užteks, ašaros nieko nepadės! - griežtai tarė Alisa pati sau. - Sakau, tučtuojau liaukis!

Ji paprastai nešykštėdavo sau gerų patarimų (nors retai kada jų paklausydavo) ir kartais taip griežtai apibardavo save, kad net ašaros išstrykdavo. O syki net pamėgino nusukti sau ausį, kam apgaudinėjo save žaisdama krocketą pati su savimi, mat ši keista mergytė labai mėgo apsimesti, kad ji yra du žmonės.

„Kas iš to, jei dabar mėginčiau būti dviem žmonėmis! – pagalvojo vargšė Alisa. – Juk iš to, kiek manęs liko, neišeitų nė vieno pakenčiamo žmogaus!“

Tik štai ji pastebėjo po stalu stiklinę dėžutę. Atidariusi ją Alisa rado viduje pyragaitį, ant kurio iš razinų buvo gražiai sudėlioti žodžiai: „Suvalgyk mane“.

– Ir suvalgysiu, – tarė Alisa, – o jei suvalgysiu imsiu augti, galėsiu pasiekti raktelį. O jeigu dar labiau sumažėsiu, įlįsiu pro durelių apačią. Šiaip ar taip, vis tiek pateksiu į sodą ir nesuksiu sau galvos, kuo tai baigsis!

Ji suvalgė kąsnelį ir neramiai paklausė save:

– Na, kaip? Na, kaip?

Uždėjusi ant viršugalvio ranką, bandė įsitikinti, didėja ar mažėja, ir labai nustebo, kad ūgis nesikeičia. Iš tikrųjų taip ir būna žmonėms valgant pyragaičius, bet Alisa buvo taip pripratusi tikėtis keistenybių, kad, atrodė, būtų kvaila ir nuobodu, jei gyvenimas eitų normaliai.

Tada ji vėl čiupo pyragaitį ir bematant sušveitė.

II SKYRIUS

AŠARŲ KLANAS

- Juo toliau, juo keistiau! - sušuko Alisa. (Ji taip nustebo, kad pamiršo taisyklingai kalbėti.) - Dabar ištįsiau kaip didžiausias pasaulyje teleskopas. Likit sveikos, kojelės! - riktelėjo žiūrėdama žemyn į savo kojas, kurios taip nutolo, jog vos bebuvo matyti. - Oi,

mano vargšės kojelės, kas jus, mano mielos, dabar apaus kojine mis ir batukais? Aš tikrai nebepasieksiu! Būsiu per daug toli, kad galėčiau jums pasirūpinti: teks pačioms tvarkytis kaip išmanot.

„Bet man reikia būti gerai, – pagalvojo Alisa, – nes jos gali nebeiti ten, kur aš norėsiu. Ką gi, reikės joms kasmet per Kalėdas dovanoti naujus batukus.“

Ir ji bandė įsivaizduoti, kaip tai atrodys.

„Dovanas turės įteikti pasiuntinys, – planavo. – Bet kaip juokinga siųsti dovanas nuosavoms kojoms! Ir koks keistas turėtų būti adresas:

Jos Šviesybei

Dešinei Alisos Kojai.

Kilimėlis prie židinio, šalia grotelių.

Jus nuoširdžiai mylinti Alisa

Na, ir paistau niekus!“

Staiga jos galva atsitrenkė į salės lubas. Iš tikrųjų Alisa dabar buvo daugiau negu devynių pėdų ūgio. Ji čiupo auksinį raktelį ir nuskubėjo prie sodo durelių.

Vargšė Alisa! Daugiausia, ką dabar galėjo, tai atsigulusi ant šono pažvelgti į sodą viena akimi, o patekti į jį neliko jokios vilties. Atsisėdusi vėl praverko.

- Kaip tau ne gėda, - tarė Alisa, - tokia didelė mergaitė, - (tokia ir buvo), - ir taip žliumbi! Tuč-tuojau liaukis, sakau tau!

Bet nieko nepadėjo: Alisai iš akių kibirais plūdo ašaros, ir netrukus ją pradėjo semti ašarų klanas, užliejęs pusę salės.

Po valandėlės ji išgirdo greitą trepsėjimą ir skubiai nusišluostė ašaras, norėdama pamatyti, kas ateina. Grįžo Baltasis Triušis, išsipuošęs, vienoje rankoje nešinas pora baltų pirštinių, kitoje - didele vėduokle. Jis kurnėjo bambėdamas sau po nosimi:

- Oi, kunigaikštienė, oi, kunigaikštienė! Tikrai pasius, jei pavėluosiu!

Alisą apėmė tokia neviltis, kad galėjo bet ką prašyti pagalbos. Taigi vos tik Triušis prisiartino, ji baikščiai tarė:

- Būkite malonus, pone!..

Triušis krūptelėjo, paleido iš rankų odines pirštinaites ir vėduoklę ir kiek įkabindamas nėrė į tamsą.

Alisa paėmė vėduoklę ir pirštinaites ir, kadangi salėje buvo labai karšta, pradėjo vėdintis kalbėdama:

- Vaje, kaip šiandien viskas keista! O vakar buvo taip paprasta. Gal mane naktį kas nors pakeitė? Reikia pagalvoti - ar rytą atsikėliau ta pati? Lyg ir prisimenu, kad jaučiausi truputį kitaip. Bet jeigu esu ne ta pati, tai kas gi aš dabar esu? Štai kur didžiausias galvosūkis! - Alisa stengėsi prisiminti visus pažįstamus savo amžiaus vaikus ir atspėti, ar tik nebus pavirtusi kuriuo nors iš jų.

- Aišku, kad nesu Ada, - tarė ji, - nes jos plaukai susisukę ilgomis garbanomis, o mano visai nesiraito. Jokiu būdu negaliu būti Meiblė, nes aš šitiek žinau, o ji... Ji taip mažai nutuokia. Be to, ji yra ji, o aš esu aš, ir... dievaži, kokia painiava! Reikia patikrinti, ar viską atsimenu, ką žinodavau. Pažiūrėsim: keturiskart penki - dvylika, o keturiskart šeši - trylika, o keturiskart septyni... Ojoj! Šitaip aš niekad nepa-

sieksiu dvidešimties! Bet daugybės lentelė - dar ne viskas: pažiūrėsim, kaip su geografija. Londonas yra Paryžiaus sostinė, o Paryžius - Romos sostinė, o Roma... Ne, negerai. Aišku, kad negerai! Taip ir bus, pavirtau Meible. Bandysiu padeklamuoti „Nilas žėri“.

Alisa sudėjo rankas ant kelių tarsi kartodama pamoką ir pradėjo deklamuoti eilėraštį. Bet jos balsas buvo duslus ir svetimas, o žodžiai ne tokie kaip visada:

*Nilas žėri, saulė juokias,
O šaunus krokodiliukas
Pliaukši uodega linksmi -
Trykšta spindintys stulpai.*

*Kai išalksta krokodilas,
Išsižiojęs guli tyliai -
Stebi Nilo bangeles
Ir tik ryja žuveles.*

- Ne, ne tokie žodžiai, - tarė vargšė Alisa, ir akyse jai vėl pasirodė ašaros. - Gal ir tikrai esu Meiblė, ir reiks dabar eiti gyventi jos trobelėje, be žaislų ir... o varge, šitaip ilgai daryti pamokas! Ne, tegul bus

taip. Jeigu jau esu Meiblė, verčiau liksiu čia. Veltui jie atėję prie olos šauks: „Grįžk viršun, brangute.“ Aš tik žvilgterėsiu į viršų ir paklausiu: „Kas gi aš esu? Pirma atsakykite, ir tada, jeigu man patiks būti tuo žmogumi, sugrįšiu. Jeigu ne – būsiu čia, kol tapsiu kuo nors kitu.“ Bet Dieve mano! – sušuko Alisa apsipildama ašaromis. – Kaip norėčiau, kad jie pasilenkę pažvelgtų olon. Man taip nusibodo vienai!

Tai sakydama Alisa pažvelgė į savo rankas ir labai nustebė pamačiusi, kad kalbėdama užsimovė vieną baltą Triušio pirštinaitę.

„Kaip aš galėjau tai padaryti? – pamanė ji. – Turbūt vėl sumažėjau.“

Alisa atsistojusi nuėjo prie staliuko pasimatuoti, ir jai pasirodė, kad dabar yra apytikriai dviejų pėdų ūgio ir kad dar sparčiai mažėja. Greitai sumetusi, jog mažėjimo priežastis yra vėduoklė, kurią laiko rankoje, Alisa tuoj pat nusviedė ją žemėn, išsigelbėdama nuo visiško išnykimo.

– Šiaip ar taip, išsisukau, – tarė Alisa, ne juokais išgąsdinta staigaus pasikeitimo, bet ir laiminga, kad liko gyva. – O dabar į sodą!

Ji šoko atgal prie mažųjų durelių, bet, deja! Jos tebebuvo užrakintos, o auksinis raktelis gulėjo kaip gulėjęs ant stiklinio staliuko.

„Ar gali būti dar blogiau? – mažtė vargšė mergytė. – Juk aš niekad nesu buvusi tokia mažutė kaip dabar, niekad! Blogiau negali būti!“

Tą akimirką Alisa paslydo ir pūkst – pasinėrė iki kaklo į sūrų vandenį. Iš karto jai pasirodė, kad bus įkritusi į jūrą.

– Tada galėsiu grįžti traukiniu, – tarė pati sau. (Alisa per savo gyvenimą prie jūros buvo tik vieną kartą ir grįžo tvirtai įsitikinusi, kad kur tiktai nuvažiuosi į Anglijos pajūrį, visur rasi daugybę maudy-mosi kabinų, vaikų, kasinėjančių smėlį mediniais kastuvėliais, tolėliau – daugybė išnuomojamų vasar-namių, o už jų – geležinkelio stotį.)

Tačiau netrukus ji suprato, kad įkrito į ašarų klaną, kuri priverkė būdama devynių pėdų.

– Nereikėjo man tiek daug verkėti, – tarė Alisa, plaukiodama ir ieškodama vietos, kur galėtų išlipti. – Už tai, ko gero, ir būsiu nubausta – nuskęsiu savo pačios ašarose. Na, ir keistas būtų įvykis, kaip sau norite. Betgi šiandien viskas keista.

Tuo metu ji išgirdo kažką netoliese pliuškenantis ir nuplaukė pažiūrėti, kas ten. Iš karto tikėjosi pamatyti jūrų vėplį ar begemotą, bet tuojau prisiminė, kokia ji dabar mažutė, ir netrukus įsitikino, kad ten tiktai pelė, įkritusi panašiai kaip ir Alisa.

„Ar nevertėtų užkalbinti šitos pelės? – svarstė Alisa. – Viskas šiandien taip keista, jog tikriausiai ji moka kalbėti. Šiaip ar taip, nieko blogo neatsitiks, jeigu pabandysiu.“

Ir ji prabilo:

– O Pele! Ar nežinote, kaip išsikrapštyti iš šio klano? Aš labai pavargau plaukiodama po jį. O Pele!

Alisai atrodė, kad kaip tik taip ir reikia kreiptis į pelę. Anksčiau jai niekadęs neteko į ką nors šitaip kreiptis, bet ji prisiminė mačiusi brolio lotynų kalbos gramatikoje išlinksniuota: „Pelė – pelės – pelei – pelę – pele – pelėje – o pele!“

Pelė į ją labai įdėmiai pažvelgė, net mirktelejo viena akele, bet netarė nė žodžio.

„Turbūt ji manęs nesupranta, – pamanė Alisa. – Greičiausiai čia bus prancūzė pelė, patekusi pas mus kartu su Vilhelmu Užkariautoju.“¹ (Kad ir kaip išmanė istoriją, Alisa nelabai nutuokė, kiek metų bus prabėgę nuo to įvykio.)

Tada ji vėl prabilo:

¹ Normandijos kunigaikštis (1027–1083), kuris, atvykęs iš prancūzų Normandijos, užkariavo Britanijos salas ir tapo pirmuoju Anglijos karaliumi.

- *Où est ma chatte?*² - Tai buvo pirmas sakinyš jos prancūzų kalbos vadovėlyje.

Pelė staiga šoktelėjo iš vandens ir pradėjo visa drebėti iš baimės.

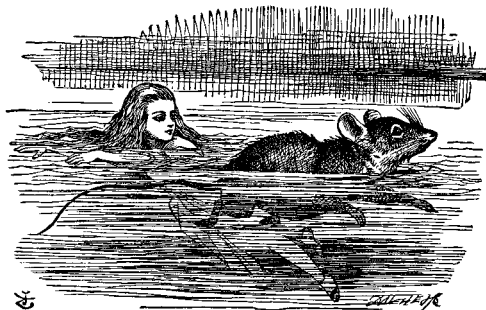
- Oi, labai atsiprašau! - sušuko Alisa nusigandusi, kad taip iškaudino vargšą padarėlį. - Aš visai užmiršau, kad jūs nemėgstate kačių.

- Nemėgstate kačių! - jausmingai suspigo Pelė. - Įdomu, kaip tu mėgtum kates manim dėta?

- Na, gal ir nemėgčiau, - draugiškai tarė Alisa. - Nepykite. Aš vis dėlto norėčiau jums parodyti mūsų katę Diną. Manau, jūs pamiltumėte kates, jei gautumėte ją pamatyti. Ji toks mielas ir ramus gyvuliukas, kai sėdi meiliai murkuodama priešais židini, laižo letenėles ir prausia snukutį, - užsimiršusi kalbėjo

² Kur yra mano katė? (Pranc.)

Alisa, plaukiodama po klaną. – O kokia ji švelni ir minkšta, kai glostai. Ir kaip vikriai gaudo peles... Oi, atsiprašau! – vėl sušuko Alisa pamačiusi, kad Pelė visa pasišiaušė, ir pajutusi, kad tikrai galėjo ją įžeisti. – Daugiau mes apie ją nekalbėsime, jeigu jums nepatinka.

– Mes, kurgi ne! – suriko Pelė, virpėdama iki pat uodegos. – To dar betrūko, kad aš kalbėčiau apie tokį padarą! Mūsų giminė per amžius nekentė kačių, tų šlykščių, niekingų, nevalyvų padarų! Kad daugiau neišgirsčiau nė žodžio apie jas!

– Nekalbėsiu, ne! – pažadėjo Alisa, skubėdama pakeisti temą. – O ar jūs... ar jūs mėgstate... šunis?

Pelė nieko neatsakė, ir Alisa vėl ėmė karštai pasakoti:

- Koks puikus šuniukas gyvena netoli mūsų namų. Aš labai norėčiau jums jį parodyti. Toks mažas terjeras blizgančiomis akutėmis; o žinotumėt, kokios gražios jo ilgos rudos garbanos! Ir atneša kiekvieną numestą daiktėlį, ir patarnauja, ir paprašo, kai nori būti, ir dar moka visokių pokštų – neatsimenu visų. Žinote, jis yra vieno ūkininko, o tas sako, jog šuniukas labai naudingas, už jį galima gauti šimtą svarų sterlingų! Sako, jis išgaudo visas žiurkes ir... Vaje! – graudžiai sušuko Alisa. – Bijau, ar tik nebūsiu vėl jūsų įžeidusi.

Mat Pelė kiek įkabindama plaukė tolyn keldama bangeles visame klane.

Alisa puolė maldauti:

- Pelyte, grįžkite! Daugiau nekalbėsime apie kates, nei apie šunis, jeigu jūs jų nekenčiate.

Pelė tai išgirdusi apsigrižo ir pradėjo pamažu plaukti prie Alisos. Jos snukutis buvo visas išblyškęs („Iš pykčio“, – pamanė Alisa), ji tyliai, drebančiu balsu pasakė:

- Kai išplauksime į krantą, aš tau papasakosiu apie save, ir tu suprasi, kodėl nekenčiu kačių ir šunų.

Plaukti į krantą seniai buvo laikas, nes klane knibždėte knibždėjo galybė prikritusių paukščių ir

žvėrių. Ten buvo Antinas ir Dodas, Papūga Lora ir Ereliukas Edas, ir kitų keistų padarų. Alisa plaukė pirma, lydima viso būrio.

III SKYRIUS

LENKTYNĖS „BĖKIM LĖKIM“ IR ILGA ISTORIJA

Draugija, susirinkusi ant kranto, iš tikrųjų atrodė klaikiai: paukščių plunksnos purvinos, žvėrių kailiai sulipę, nuo visų varvėjo vanduo, visi buvo paniurę, nepatenkinti.

Pirmiausia, žinoma, visiems rūpėjo, kaip išsidžiovinti: jie pradėjo tartis, ir po valandėlės Alisa laisvai šnekučiavosi su žvėrimis ir paukščiais, tarsi būtų juos pažinojusi visą gyvenimą. Net gana ilgai ginčijosi su Papūga Lora, ir ši pagaliau iširdusi pareiškė:

– Esu vyresnė už tave ir išmanau daugiau nei tu.

Alisa nenorėjo sutikti, kol nesužinos jos metų, bet kai Lora nė už ką nesakė savo amžiaus, kalba nutrūko.

Pagaliau Pelė, kuri, atrodo, buvo čia visų gerbiama, sušuko:

– Susėskite visi ir klausykite! Aš jus tuoju išdžiovinsiu!

Visi greit susėdo ratu aplink Pelę. Alisa, suprasdama, kad tikrai persišaldys, jei tučtuoju neišdžiovins, sunerimusi nenuleido akių nuo Pelės.

– Hm! – išdidžiai tarė Pelė. – Ar visi pasiruošę? Tai pats sausiausias būdas, kokį aš žinau. Prašy-

čiau visus tylėt! „Vilhelmas Užkariautojas, kurio žygi
rėmė popiežius, greitai subūrė apie save anglus,
kuriems reikėjo vado, pratusio užpuldinėti ir nuga-
lėti. Edvinas ir Morkaras, Mersijos ir Nortumbrijos
grafai...“³

- Brr! - pasipurtė Papūga Lora.

- Atsiprašau! - griežtai, bet labai mandagiai tarė
Pelė. - Ar tu kažką sakei?

- Ne aš! - paskubomis išsigynė Papūga Lora.

- Maniau, kad tu, - tarė Pelė. - Pasakoju toliau:
„Edvinas ir Morkaras, Mersijos ir Nortumbrijos gra-
fai jam pritarė, ir net Stigandas - Kenterberio arki-
vyskupas, didelis patriotas, pasigavo mintį, kad pro-
tingiausia...“

- Ką pasigavo? - paklausė Antinas.

- Pasigavo mintį, - piktai atkirto Pelė. - Tu, be
abejo, žinai, kas tai yra.

- Žinau, kai pats ką nors pasigaunu, - tarė Anti-
nas. - Dažniausiai tai būna varlė arba uodas. Bet aš
klausiu, ką pasigavo arkivyskupas?

³ Ištraukos iš nepaprastai nuobodaus Anglijos isto-
rijos vadovėlio, iš kurio vaikai anuomet turėdavo
mokytiis.

Pelė neatsakė į šį klausimą ir skubiai kalbėjo toliau:

- „... kad protingiausia eiti su Edgaru Etelingu pasitikti Vilhelmo ir pasiūlyti jam karaliaus vaiką. Vilhelmas pradžioje valdė santūriai. Bet jo normandų įžūlumas...“ Kaip dabar jautiesi, brangute? - kreipėsi į Alisą.

- Esu lygiai tokia pat šlapia kaip ir pirma, - liūdnai atsakė Alisa. - Nepanašu, kad nuo to būčiau kiek pradžiūvusi.

- Tokiu atveju, - atsistodamas iškilmingai tarė paukštis Dodas, - siūlau pasitarimą atidėti tolesniam laikui ir skubiai griebtis veiksmingesnių priemonių.

- Kalbėk žmoniškai! - pertraukė jį Ereliuukas Edas. - Nesuprantu nė pusės tų ilgų žodžių ir juo labiau netikiu, kad tu juos suprastum. - Ereliuukas nuleido galvą, norėdamas paslėpti šypseną. Keli paukščiai pradėjo garsiai kikenti.

- Aš tik norėjau pasakyti, - išsižeidė Dodas, - kad geriausias būdas išsidžiovinti būtų lenktynės „bėkim lėkim“.

- O kas yra lenktynės „bėkim lėkim“? - paklausė Alisa ne todėl, kad būtų labai norėjusi sužinoti, bet šiaip sau. Mat Dodas nutilęs laukė, kad kas pradėtų kalbėti, bet nieks nenorėjo nieko sakyti.

- Na, - tarė Dodas, - geriausias būdas paaiškinti yra parodyti. - (Kadangi žiemą ir jūs galite įsigeisti tokio dalyko, aš papasakosiu, kaip Dodas tai padarė.)

Pirmiausia jis nubrėžė bėgimo taką, kuris ėjo ratu.

- Tikslumas nesvarbu, - paaiškino.

Paskui visas būrys - kam kur patiko - sustojo ant tako. Niekas nedavė ženklų: „Viens, du, trys!“, visi ėmė bėgti, kada kam šovė į galvą, liovėsi bėgę, kada kuriam patiko, ir sunku buvo suprasti, kada lenktynės baigėsi. Taip pabėgiojus gerą pusvalandį ir visiems išsidžiovinus, Dodas staiga sušuko:

- Lenktynės baigtos!

Tada visi uždusę apspito jį ir ėmė klausinėti:

- O kas laimėjo?

Į šį klausimą Dodas galėjo atsakyti tik gerokai pagalvojęs, jis valandėlę stovėjo parėmęs pirštu kaktą (taip dažniausiai paveiksluose jūs matote pavaizduotą Šekspyra), o kiti laukė tylėdami. Pagaliau Dodas sušuko:

- Visi laimėjo, ir visi gaus dovanų!
- Bet kas įteiks dovanas? - suklego visi kartu.
- Hm, žinoma, kad ji, - parodė pirštu į Alisą Dodas.

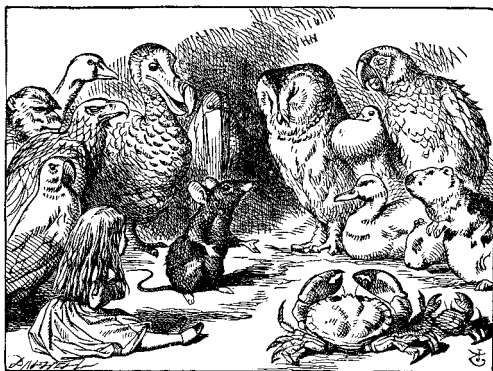
Ir visas būrys apspito ją sumišai šūkaudamas:
- Dovanų! Dovanų!

Alisa, nežinodama, ką daryti, iš nevilties įkišo ranką į kišenę ir, išsitraukusi dėžutę saldainių (laimė, sūraus vandens į dėžutę nebuvo patekė), išdaliavo juos kaip dovanas. Visiems teko po vieną.

- Bet, klausykite, ir ji pati turi gauti dovaną, - pasakė Pelė.

- Žinoma! - pritarė Dodas. - Ką dar turi kišenėje? - paklausė jis Alisą.

- Tik siuvimo pirščiuką, - liūdnai atsakė ši.

- Duok man jį! - tarė Dodas.

Tuojuo visi susibūrė ratu apie Alisą, ir Dodas iškilmingai įteikė jai pirščiuką tardamas:

- Malonėk priimti šį dailų pirščiuką! - Jam baigus šią trumpą prakalbą, visi pritarė plojimais.

Alisa pagalvojo, kad visa tai – tikra nesąmonė, bet žvėrys ir paukščiai buvo taip rimtai nusiteikę, jog ji neišdrįso juoktis. Nesugalvodama, ką reikėtų atsakyti, kukliai nusilenkė ir, stengdamasi atrodyti kiek galima oriau, paėmė pirščiuką.

Po to buvo valgomi saldainiai. Valgant kilo didelis triukšmas ir sąmyšis, nes didieji paukščiai skundėsi nespėję pajusti saldainio skonio, o mažieji springo ir jiems reikėjo padaužyti nugaras. Pagaliau visi nurimo. Vėl susėdę ratu, jie ėmė prašyti Pelę, kad ši dar ką nors papasakotų.

– Atsimenate, kaip žadėjote papasakoti man savo gyvenimą, – tarė Alisa, – ir kodėl nekenčiate... k ir š, – sušnibždėjo bijodama vėl užgauti Pelę.

– Mano istorija su uodega, ilga ir liūdna! – atsakė Pelė, pasisukus į Alisą, ir giliai atsiduso.

– Uodega tikrai ilga, – tarė Alisa, su nuostaba žiūrėdama į Pelės uodegą, – bet kodėl sakote, kad ji liūdna?

Pelei pasakojant, mintis apie uodegą neišėjo Alisai iš galvos, ir iš visos istorijos jai liko toks vaizdas:

Šuo pagavo pele,
Išbarė vargšele

Ir tarė:

- Šaukiu tave
į teismą!

Tad ruoškis,
greitai eisim,
Negaiškim.

Turiu šiandieną laiko:

Tave nuteist man reikia

Ir nubausti.

- O kur teisėją rasi? -

Paklausė šuns

nedrąsiai

Pelytė. -

O kurgi

teismo salė?

Sakyk,

brangus šuneli,

Kaip teisi?

- Pats būsiu

aš teisėjas, -

Atsakė patylėjęs

Jai Margis.

- Ir ginkis

nesiginki -

Esi tu

kaltininkė;

Teks

mirti!

- Betgi nesiklausai! - subarė Pelė Alisą. - Apie ką galvoji?

- Labai atsiprašau, - nuolankiai tarė Alisa. - Man rodos, jūs pasiekėt penktą vingį?

- Čia nėra jokio ryšio! - pradėjo niršti Pelė.

- Ar mazgo? - paklausė Alisa, visad pasirengusi pagelbėti, ir nedrąsiai apsidairė. - Na, tai leiskite, aš padėsiu jį atrišti!

- Nenoriu su tavim turėti reikalų! - atkirto Pelė, pakildama ir eidama šalin. - Tu mane įžeidinėji kalbėdama tokias nesąmones!

- Jokiu būdu nenorėjau įžeisti! - teisinosi Alisa. - O jūs per daug greitai išįžeidžiate.

Pelė atsakydama kažką sumurmėjo po nosimi.

- Būkit gera, grįžkit ir baikit savo istoriją! - šaukė jai Alisa.

Kartu su ja pradėjo šaukti visi paukščiai ir žvėrys:

- Taip, taip! Grįžkit, būkit gera!

Bet Pelė piktai papurtė galvą ir nudūmė dar greičiau.

- Kaip gaila, kad ji nepasiliko, - atsiduso Papūga Lora, Pelei dingus iš akių.

O senė Krabė ta proga kreipėsi į savo dukterį:

- Atmink, brangioji! Bus pamoka, kad niekada nereikia karščiuotis.

- Liaukis, mama! - atsakė jaunoji Krabė truputį suirzusi. - Tu gali išvesti iš kantrybės net austrę.

- O, kad čia dabar būtų mano Dina. Žinočiau, kaip pasielgti! - tarė Alisa pati sau. - Tuoju ją sugrąžintų.

- O kas toji Dina, jei galima paklausti? - susidomėjo Papūga.

Alisa noriai ėmė pasakoti, nes jai buvo didžiausias malonumas kalbėti apie savo lepūnėlę.

- Dina yra mūsų katė. Kaip ji puikiai gauda peles, jūs negalite nė įsivaizduoti! O kad pamatytumėt, kaip medžioja paukščius! Tik pamatys kokį paukštelį, žiūrėk, jau ir ėda jį!

Alisos pasakojimas visiems padarė didžiulį įspūdį. Keli paukščiai iškart pasišalino. Viena sena Šarka rūpestingai susisupo į apykaklę ir tarė:

- Iš tikrųjų man laikas namo. Nakties vėsa gali pakenkti mano gerklei.

O Kanarėlė drebančiu balseliu pradėjo šaukti savo vaikus:

- Einam, brangieji! Jau seniai jums metas į lovytes!

Taip visi, suradę įvairiausių priežasčių, išsibėgiojo, ir netrukus Alisa liko viena.

- Ir reikėjo man užsiminti apie Dina, - liūdnai tarė pati sau. - Mat niekas čia, požemyje, jos nemėgsta. O aš galvą guldaui, kad ji - geriausia pasaulyje katė. Brangioji Dina! Ar kada nors tave bepamatysiu!

Vargšė Alisa vėl pravirko - pasijuto be galo vieniša ir nelaiminga. Bet netrukus tolumoje pasigirdo kažkieno žingsniai. Alisa sukľuso: pamanė, kad Pelė apsigalvojusi grįžta baigti savo istorijos.

IV SKYRIUS

TRIUŠIS ATSIUNČIA MAŽĄJĄ BILĄ

Tai buvo Baltasis Triušis. Jis turseno pamažu ir susirūpinęs žvalgėsi į šalis tarsi kažko ieškodamas. Alisa išgirdo, kaip jis murma sau po nosimi:

- Kunigaikštienė! Kunigaikštienė! O, mano letenėlės! O, mano kailėlis ir ūsai! Ji mane nugalabys, aišku kaip dieną. Nesuprantu, kur aš jas galėjau pamesti?

Alisa tuojau suprato, kad Triušis ieško vėduoklės ir baltų odinių pirštinių, ir pati paslaugiai pradėjo dairytis, bet jų niekur nesimatė. Atrodė, viskas pasikeitė per tą laiką, kol ji plaukiojo klane: didžioji salė su stikliniu staliuku ir mažosios dūrelės – viskas buvo dingę.

Netrukus Triušis pastebėjo Alisą vaikštinėjant ir dairantis aplink ir piktai šūktelejo:

- Nagi, Meri Ana, ką čia veiki? Skubiai bėk namo: atnešk man pirštines ir vėduoklę! Greičiau!

Alisa taip nusigando, kad tuoj šoko bėgti Triušio nurodyta kryptimi nė nebandydama paaiškinti klaidos.

- Jam pasirodė, kad esu jo kambarinė, – tarė sau bėgdama. – Kaip jis nustebęs pamatęs, kas aš esu!

Labai norėčiau atnešti jam tą vėduoklę ir pirštines, žinoma, jeigu pavyks rasti.

Taip samprotaudama ji pribėgo dailų namelį, prie kurio durų buvo prikalta šviesaus vario lentelė su užrašu „B. Triušis“. Alisa įėjo nepasibeldusi ir nubėgo laiptais į viršų būgštaudama, kad nesutiktų tikrosios Meri Anos ir toji neišvarytų iš namelio nespėjus surasti vėduoklės ir pirštinių.

- Kaip keista, - tarė Alisa pati sau, - būti triušio pasiuntine! Ko gero, ir Dina netrukus pradės mane siuntinėti! - Ir ji ėmė vaizduotis, kaip visa tai atrodytų:

- Panele Alisa! Tuoj pat eikš čia, ruoškis pasivaikščioti!

- Tuoj tuoj, aukle! Bet aš turiu stovėti sargyboje prie šito pelės urvelio, kol sugrįš Dina, ir saugoti, kad nepabėgtų pelė.

- Tik man atrodo, - samprotavo Alisa, - kad tėvai Dinos nebelaikys, jeigu ji pradėtų šitaip įsakinėti žmonėms!

Tada ji išžengė į mažą jaukų kambarėlį, kuriame prie lango stovėjo staliukas. Ant staliuko (kaip ji ir tikėjosi) gulėjo vėduoklė ir kelios poros baltų odinių pirštinaičių. Ji paėmė vėduoklę, pirštinių porą ir jau buvo beišeinanti, kai prie veidrodžio paste-

bėjo buteliuką. Šį kartą ant jo nebuvo kortelės su užrašu „IŠGERK MANE“, bet Alisa vis tiek atkimšo jį ir pakėlė prie lūpų.

- Žinai, visad atsitinka kas nors nepaprasto, - tarė sau, - kai tiktai aš ko nors išgeriu ar suvalgau. Taigi tuojau pažiūrėsime, kas bus išgėrus šį buteliuką. Manau, vėl išaugsiu didelė, nes man jau įkyrėjo būti tokiai mažytei.

Taip ir atsitiko, ir daug greičiau, negu ji tikėjosi. Dar neišgėrusi nė pusės buteliuko, Alisa pajuto, kaip jos galva įsiremė į lubas, ir teko pritūpti, kad nenusilaužtų kaklo. Ji skubiai pastatė buteliuką ir tarė pati sau:

- Užtenka. Nereikia daugiau augti. Ir taip nebeišlįsiu pro duris. Kam reikėjo tiek daug gerti?

Deja, šaukštai popiet. Ji augo ir augo ir netrukus turėjo atsiklaupti ant grindų. Po valandėlės ir klūpoti pasidarė ankšta. Alisa pamėgino atsigulti viena alkūne atsiremdama į duris, o kitą ranką pasikišdama po galva. Be paliovos didėdama, ji griebėsi paskutinės gudrybės: iškišo ranką pro langą, koja užkėlė ant židinio ir tarė sau:

- Daugiau jau nieko negaliu, kaip sau norite. Ir kas dabar man bus?

Alisos laimei, buteliuko burtai baigėsi ir ji daugiau nebeaugo. Tačiau gulėti buvo labai nepatogu, ir nesumodama, kaip išsigauti iš kambario, ji, aišku, labai nusiminė.

„Daug geriau dabar būtų namie, – galvojo, – kur niekas taip greitai nedidėja ir nemažėja ir nereikia klausyti pelių nei triušių. Beveik gailiuosi, kam lindau į tą triušio olą, nors ir... nors ir... tiesą sakant, įdomu šitaip pagyventi! Tikrai – kas man atsitiko? Skaitydama pasakas netikėdavau, kad tokių dalykų gali būti, o dabar jie užgriuvo mane pačią. Reikėtų, kad apie mane kas nors parašytų knygą, tikrai reikėtų. Ir kai užaugsiu, pati parašysiu... bet aš dabar užaugusi, – liūdnai pridūrė ji. – Bent jau vietos čia nebėra dar daugiau augti.“

„Tačiau negi negalėdama augti, – toliau svarstė Alisa, – aš niekada nepasidarysiu senesnė? Ot būtų smagu – niekad nepasenti! Bet tada amžinai tektų daryti pamokas. Oi, kaip nenorėčiau!“

– Na, ir kvaila tu, Alisa! – atsakė ji sau. – Kaipgi tu čia mokysies pamokas? Matai, pati vos išsitenki, o kur dėtum vadovėlius?

Taip ji šnekučiavosi pirma pakalbėdama už vieną, paskui už kitą. Pasišnekėjo neblogai, bet netrukus išgirdo lauke kažkieno balsą.

– Meri Ana! Meri Ana! – šūkavo balsas. – Kuo greičiau atnešk pirštines!

Po to ant laiptų sušlepsėjo kojos. Alisai buvo aišku, kad jos ieškodamas grįžta Triušis, ir visai pamiršusi, jog yra tūkstantį kartų didesnė už Triušį ir gali jo nė kiek nebijoti, taip krūptelėjo, jog sudrebėjo visas namelis.

Netrukus Triušis priėjo prie durų ir pamėgino atidaryti. Bet jam nepavyko, nes durys atsidarinėjo į vidų ir Alisos alkūnė buvo į jas įremta. Alisa išgirdo, kaip Triušis tarė sau:

– Apeisiu aplink ir įlipsiu pro langą.

„Nieko nebus!“ – pamanė Alisa ir lukterėjusi, kol Triušis atsiras po pačiu langu, staiga iškišo ranką tarsi čiupdama. Ji nenutvėrė nieko, tik išgirdo negar-

siai surinkant, griūvant, suskambo duždamas stiklas, ir Alisa nusprendė, kad Triušis veikiausiai įvirto į inspektą ar ką nors panašaus.

Paskui pasigirdo piktas Triušio balsas:

- Petai! Petai! Kur tu?

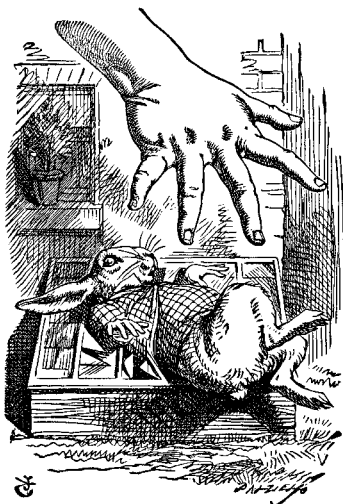
Atsiliepė iki tol negirdėtas balselis:

- Aš čia, jūsų šviesybe! Atkasu obuolius!

- Na, žinoma, atkasa obuolius, - suburbėjo Triušis. - Eikš čia! Padėsi man išlipti. - (Vėl dūžta stiklas.)

- Dabar sakyk man, Petai, kas ten lange?

- Nagi ranka, jūsų šviesybe! - (Petas ištarė: „ranka“.)

- Kokia tau ranka, žąsine! Kur esi matęs tokią didelę ranką? Žiūrėk, ji užkimšo visą langą.

- Užkimšo, jūsų šviesybe, bet ten ranka, kaip mane gyvą matot.

- Tiek to. Pagaliau nėra ko čia mums ginčytis. Eik ir ištrauk ją!

Ilgai buvo tylu, tik retkarčiais Alisą pasiekdavo šnibždėjimas:

- Tikrai, jūsų šviesybe, nenoriu. Jokiu būdu, jokiu būdu!

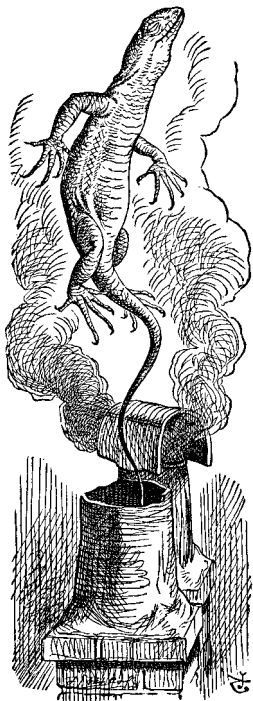
O paskui:

- Daryk, kas tau įsakyta, baily!

Pagaliau Alisa vėl ištiesė ranką ir vėl taip pat grybštelėjo orą. Dabar sukliko du balseliai ir dar garsiau sužvangėjo dūžtantys stiklai.

„Kiek ten gali būti tų inspektų? – nusistebėjo Alisa. – Kažin ką jie dabar darys? Jeigu mėgins traukti mane pro langą, aš, žinoma, norėčiau, kad jiems pavyktų. Dievaži, tikrai nebenoriu čia būti.“

Ji klausėsi, bet lauke valandėlę buvo tylu. Pagaliau atsklido vežimėlio dardėjimas ir sumiši balsai. Alisa nugirdo žodžius:

- Kur yra kitos kopėčios?
- Man buvo liepta nešti tik vienas, kitas paėmė Bilas.
- Bilai! Atnešk čia, drauguži!
- Va čia, statyk prie šito kampo.

- Ne, reikia jas pirma surišti, o taip nesieks nė iki pusės.

- Na, ir pasakei. Pasiėks, bėk ramus.

- Bilai, eik ĉia! Griėbk šitą virvę.

- Ar neįlūš stogas?

- Źiūrėki, šita ĉerpė vos laikosi.

- Oi, krinta! Saugokit galvas!

Pokštelėjimas.

- Še tau kad nori, kas ją numetė?

- Turbūt Bilo darbas.

- Kas liš pro kaminą?

- Ne, aš nelįsiu!

- Lįsi!

- Nelįsiu, nė už ką.

- Bilas įliš.

- Klausyk, Bilai, šeimininkas sako, kad tau reikės pro kaminą lipti vidun!

„Oho! Bilas turės įlipti pro kaminą, – pamanė sau Alisa. – Atrodo, jie viską užkrauna Bilui. Jokių būdu nenorėčiau būti jo vietoje. Źidinyš, be abejo, siauras, bet aš, manau, galėsiu jam įspirti!“

Ji kiek galėdama atitraukė koją nuo Źidinio ir palaukė, kol išgirs krebŹdant ir ropojant artyn maŹą gyvulėlį (neaišku, kokį).

- Tai Bilas! - Alisa atsivedėjusi spyrė ir ėmė klausytis, kas bus toliau.

Pirmiausia išgirdo, kaip visi kartu sušuko:

- Žiūrėkit, Bilas!

O paskui - vienas Triušis:

- Pakelkit jį, neškit prie gyvatvorės!

Neilga tyla, ir vėl klegesys:

- Kilstelėk galvą... Dabar brendžio gurkšnelį...

Žiūrėkit, kad neužspringtų... Na, kaip, drauguži? Kas tau atsitiko? Pasakok viską!

Pagaliau pasigirdo silpnas, drebantis balselis. („Tai Bilas“, - pamanė Alisa.)

- Ką aš galiu pasakyti... Užtenka, ačiū, man geriau... Bet esu per daug sukrėstas, kad galėčiau papasakoti. Tik žinau: kažkokia jėga trenkė man, ir aš šoviau į viršų kaip raketa!

- Tikrai, drauguži, kaip raketa! - pritarė kiti.

- Reikia padegti namą! - pareiškė Triušis, ir Alisa sušuko visa gerkle:

- Tik pamėginkit, aš ant jūsų užsiundysiu Diną!

Stojo mirtina tyla, o Alisa mąstė:

„Įdomu, ką jie dabar darys. Jeigu turėtų nors kiek proto, nuplėštų stogą.“

Netrukus jie pradėjo vėl tartis, ir Alisa išgirdo, kaip Triušis tarė:

- Pilno karučio pradžiai užteks.

„Ko pilno?“ - susirūpino Alisa. Bet spėlioti teko neilgai, nes po valandėlės pro langą pažiuro smulkių akmenukų kruša, ir keletas pataikė Alisai į veidą.

„Aš juos nuraminsiu“, - tarė sau Alisa ir sušuko:

- Sakau, liaukitės! - Ir vėl įsiviešpatavo tylą.

Alisa gerokai nustebo pamačiusi, kad visi akmenukai, nukritę ant grindų, pavirto į mažus pyragaičius, ir jai į galvą atėjo puiki mintis.

- Jeigu aš vieną pyragaitį suvalgysiu, - nutarė ji, - tikriausiai nuo to pasikeis mano ūgis. O kadangi didėti daugiau neįmanoma, manau, jog sumažėsiu.

Alisa prarijo vieną pyragaitį ir nudžiugo pajutusi, kad ėmė sparčiai mažėti. Kai tiktai sumažėjo tiek, kad galėjo išeiti pro duris, ji tuoju išbėgo iš namo ir pamatė pulką gyvulėlių ir paukštelių, stoviniuojančių lauke. Vargšas Driežiukas Bilas stovėjo viduryje prilaikomas dviejų jūrų kiaulyčių ir kažkuo girdomas iš buteliuko. Vos tik Alisa pasirodė, visi šoko prie jos. Bet ji pasileido bėgti ir greitai pasijuto saugi atsidūrusi tankiame miške.

- Pirmiausia man reikėtų pasistengti, - svarstė Alisa, vaikštinėdama po mišką, - kaip nors susigrąžinti tikrąjį ūgį, ir antra - kaip nors patekti į tą pui-

kuji sodą. Manau, kad toks planas bus pats geriausias.

Planas, be abejo, buvo puikus ir atrodė labai paprastai įgyvendinamas. Visa bėda, kad Alisa neturėjo nė mažiausio supratimo, nuo ko pradėti. Taip jai nedrąsiai dairantis tarp medžių, kažkas virš galvos ėmė šaižiai loti, ir Alisa skubiai pažvelgė aukštin.

Į ją didelėmis apvaliomis akimis spoksojo didžiulis šunytis, tiesdamas į ją leteną.

– Vargšas šunelis! – meiliai tarė Alisa ir norėjo švilptelėti jam. Bet pabijojo, kad šunytis galbūt yra alkanas ir pasigardžiuodamas suėš ją nekreipdamas dėmesio į visus jos meilikavimus.

Nežinodama, ką daryti, ji nusilaužė šakutę ir atkišo šunyčiui. Šunytis, amsėdamas iš džiaugsmo, šoktelėjo visomis keturiomis į orą ir puolė prie šakutės, tarsi būtų norėjęs ją tuojau praryti. Alisa smuko už didelio dagio ir šitaip išvengė susidūrimo. Vos tik ji išlindo iš kitos dagio pusės, šunytis vėl strimgalviais puolė prie šakutės. Nusprendusi, kad tai panašu į žaidimą su arkliu, ir numanydama, jog bet kada gali būti sumindžiota, Alisa vėl pasileido aplink dagį. Šunytis pradėjo puldinėti šakelę: šoka pirmyn, atsitraukia toli atgal ir visą laiką užkimęs loja, bet

pagaliau nuvargęs atsitūpė, lekuodamas iškorė liežuvi ir primerkė savo dideles akis.

Alisai pasirodė, kad dabar puiki proga pabėgti. Nutipenusi į šalį, ji pasileido bėgti ir bėgo tol, kol visai nuvargo ir užduso, o šunyčio lojimas liko vos girdimas.

- Vis dėlto koks mielas šunytis! - tarė Alisa, atsi-remdama į vėdryną pailsėti ir vėdindamasi vienu jo lapu. - Aš labai norėčiau jį išmokyti žaisti, jeigu...

jeigu tiktai būčiau didesnė! O varge, visai užmiršau, kad man reikia vėl užaugti didelei. Bet kaip tai padaryti? Manau, reikia ko nors suvalgyti ar išgerti. Bet žinok, žmogus, ko?

Taigi svarbiausia – ko. Alisa dairėsi į gėles ir žolių laiškelius, bet nerado nieko, ką būtų galėjusi suvalgyti arba išgerti. Netoliese augo grybas, maždaug tokio pat dydžio kaip Alisa. Apžiūrėjusi jį iš apačios ir iš visų pusių, mergytė nutarė, kad reikia žvilgtelėti, kas yra ant grybo kepurės.

Ji pasistiebė, pažvelgė į grybo viršų ir pamatė stambų mėlyną vikšrą: sukryžiuavęs rankas, jis ramiausiai rūkė didžiulį kaljaną⁴, nekreipdamas nė mažiausio dėmesio į Alisą ar į ką nors kitą.

⁴ Kaljanas – Rytų kraštuose naudojamas rūkymo prietaisas su vandens indu, pro kurį leidžiami dūmai.

V SKYRIUS

VIKŠRAS PAMOKO ALISĄ

Vikšras ir Alisa kurį laiką žiūrėjo vienas į kitą tylėdami. Pagaliau jis išsitraukė iš dantų kaljaną ir tingiu, mieguistu balsu kreipėsi į Alisą.

- Kas tu esi? - paklausė Vikšras.

Taip užkalbinta Alisa pasijuto nedrąsiai ir atsakė drebančia širdimi:

- Aš... aš, pone, tikrai nė nežinau, kas dabar esu... žinau tik, kas aš buvau, kai šiandien rytą atsikėliau, bet, man rodos, po to daug kartų keičiausi.

- Ką čia paistai? - griežtai tarė Vikšras. - Paaiškink, kas esi!

- Bijau, pone, kad negalėsiu paaiškinti, kas aš, - tarė Alisa, - nes, kaip matote, aš nesu aš.

- Nieko nematau, - atkirto Vikšras.

- Visa bėda, kad aš nieko daugiau negalėsiu paaiškinti, - mandagiai pakartojo Alisa, - nes, tiesą sakant, pati nesuprantu, nuo ko pradėti. Kai per dieną tiek daug kartų keičiasi žmogaus ūgis, stačiai neįmanoma susigaudyti.

- Nieko panašaus, - tarė Vikšras.

- Turbūt iki šiol to nepatyrėte, - kalbėjo Alisa, - bet jeigu jau būtumėte pavirtę lėliuke, - kaip žinote, po keleto dienų tai atsitiks, - ir po to peteliške, manau, keistai jaustumėtės, ar ne?

- Nė kiek! - atkirto Vikšras.

- Na, taip, gal jūsų prigimtis kitokia, - sutiko Alisa. - Šiaip ar taip, aš jausčiausi labai prastai.

- Tu! - niekinamai metė Vikšras. - Tai kas gi tu tokia?

Ir vėl iš pradžios. Alisa, pyktelejusi dėl tokių trumpų Vikšro pastabų, nusigrįžo ir išdidžiai tarė:

- Manau, pats pirma turėtumėt pasakyti, kas toks esat.

- Kodėl? - paklausė Vikšras.

Ir vēl keistas klausimas. Nesumesdama, kaip geriau atsikirsti, ir matydama, kad Vikšras nekaip nusiteikęs, Alisa nutarė eiti savo keliu.

- Grižk! - sušuko Vikšras. - Aš pasakysiu tau svarbų dalyką!

Tai buvo, žinoma, viliojantis kvietimas: Alisa pasuko atgal.

- Nesikarščiuok, - tarė Vikšras.

- Tai viskas? - paklausė Alisa, vos tramdydama pyktį.

- Ne, - atšovė Vikšras.

Alisai neliko nieko kito, kaip dar palaukti: o gal kartais Vikšras pasakys ką nors įdomaus. Valandėlę jis tylėdamas papsėjo kaljaną, pagaliau skėstelėjo rankomis, vėl išsitraukė iš burnos kandiklį ir paklausė:

- Sakai, kažkuo pavirtai?

- Deja, manau, kad pavirtau, pone, - tarė Alisa. - Nieko negaliu atsiminti, ką anksčiau žinojau... o mano ūgis keičiasi kas dešimt minučių.

- Ko negali atsiminti? - paklausė Vikšras.

- Nagi, norėjau padeklamuoti „Darbščiąją bitutę“, o viskas išėjo ne taip, - liūdnai atsakė Alisa.

- Padeklamuok „Tėveli brangus“, - tarė Vikšras.

Alisa sunėrė rankutes ir pradėjo:

- Tėveli brangus, jau tu pasenai, -
 Žiūrėk, ir pakaušis jau plinka,
O vis ant galvos stoviniuoji kvailai,
 Sakyk, ar senatvėj tai tinka?

- Aš jaunas maniau, - tarė tėvas tada, -
 Kad tai gali protui pakenkti,
Dabar jau žinau, kad ta mano galva
 Kaip puodas tuščia - kam dar stengtis!

- Daug metų turi ir visai nutukai, -
 Vėl kreipės į tėvą jaunuolis, -
O kūlio verties dar vis ne juokais.
 Kaip sekas daryt tokius šuolius?

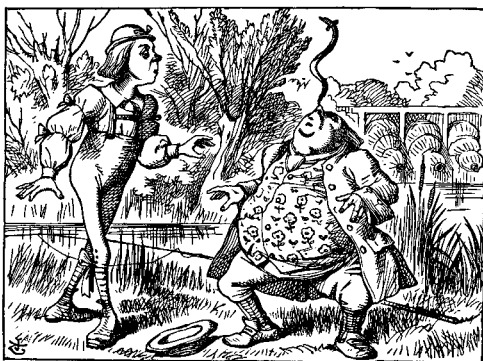

- Mankštintis, kai jaunas buvau, įpratau,
Ir tepalą puikų vartoti, -
Taip tėvas kalbėjo. - Ir tau aš, sūnau,
Galiu buteliuką parduoti.

- Žinau, tėve, žmonės seni kaip ir tu
Perdien tik košelėmis minta, -
Tu žąsį su galva ir kaulais kartu
Sukramtai su svogūnais troškintą.

- Kol jaunas buvau, kad žinotum, sūnau,
Su pačia aš bariaus dieną naktį,
Tada savo žiaunas ir išmankštinau,
Kad dar šimtui metų užtektų.

*- Tu senas labai, bet vis dar žvitrus,
Net unguo stacią ant nosies
Panešti gali. Ak, tėveli brangus,
Ar ilgai dar tu šitaip kvailiosi?*

*- Tris klausimus tau aš, sūnau, atsakiau.
Užteks jau, gana, įkyrėjai, -
Tarė tėvas piktai. - O jei ne, tai tuojau
Taip skelsiu, kad lėksi kaip vėjas.*

- Neteisingai, - tarė Vikšras.

- Ir man atrodo, kad nelabai gerai, - nedrąsiai pritarė Alisa. - Kai kurie žodžiai pakeisti.

- Negerai nuo pradžios iki galo, - pabrėžė Vikšras, ir kurį laiką abu tylėjo.

Pirmas prabilo Vikšras.

- Kokio ūgio norėtum būti? - paklausė jis.

- O, ūgis man ne taip svarbu, - skubiai pradėjo aiškinti Alisa. - Matote, aš tik nenorėčiau taip dažnai kaitaliotis.

- Nieko nematau, - atkirto Vikšras.

Alisa patylėjo. Kaip gyva dar nebuvo sutikusi tokio priešgynos ir jautė, kad netenka kantrybės.

- O dabar ar tu patenkinta savo ūgiu? - paklausė Vikšras.

- Na, norėčiau būti truputį didesnė, pone, jei jūs nieko prieš, - tarė Alisa. - Trys coliai - labai menkas ūgis.

- Tai pats geriausias ūgis, - piktai atsakė Vikšras, pasistiebdamas kiek gali (jis tikrai buvo trijų colių).

- Bet aš nepratusi tokia būti! - gailiai maldavo Alisa. „Kaip greitai tie padarai išsižeidžia!“ - pamanė ji sau.

- Ateis laikas, ir priprasi, - tarė Vikšras, įsikąsdamas kaljaną ir vėl pradėdamas traukti dūmą.

Alisa kantriai laukė, kol Vikšras panorės kalbėti. Po keleto minučių jis išsitraukė kaljaną iš dantų, nusižiovavo porą kartų, pasiražė. Paskui nulipo nuo grybo ir nurėpliojo į žoles pakeliui aiškindamas:

- Iš vienos pusės atsikandus augsi, iš kitos - mažėsi.

„Ko atsikąsti iš vienos ir ko iš kitos pusės?“ - nesuprato Alisa.

- Grybo, - atsakė Vikšras, tarsi išgirdęs Alisos klausimą. Netrukus jis dingo iš akių.

Alisa, likusi viena, rūpestingai apžiūrėjo grybą norėdama išsiaiškinti, kur jo viena pusė, kur kita. Bet kadangi grybas buvo visai apskritas, ji nusprendė, kad klausimas tikrai labai keblus. Paga-

liau išskėtusi abi rankas apkabino grybo kepurę ir atsilaužė po gabaliuką iš abiejų šonų.

- Katras dabar iš katro šono? - paklausė ji save ir norėdama išbandyti, kas bus, krimstelėjo to, kuri laikė dešinėje rankoje. Staiga skaudžiai susitrenkė smakrą, kai jis įsirėmė į pėdas.

Toks staigus pasikeitimas Alisą ne juokais išgąsdino, bet ji suprato, kad nevalia gaišti, nes smarkiai traukiasi. Tuojuo pamėgino atsikąsti iš kito gabalo. Bet smakras taip prispaudė prie pėdų, jog beveik neįmanoma buvo prasižioti. Pagaliau jai šiaip taip pavyko nuryti kąsnelį iš to gabalo, kuri laikė kairėje rankoje.

- Puiku! Jau galiu pajudinti galvą! - nudžiugo Alisa, bet džiaugsmas pavirto išgąščiu, kai mergytė pajuto, kad kažkur dingo pečiai. Žvelgdama žemyn matė tik be galo ilgą kaklą, kuris kaip koks stiebas kyšojo iš žaliuojančių lapų jūros.

- Kas ten taip žaluoja? - tarė Alisa. - O kurgi dingo mano pečiai? O, mano vargšės rankelės, kaip norėčiau jus pamatyti... - Ir ji pakėlė rankas, bet vis tiek nieko nepamatė, tik apačioje truputį sukrutėjo lapai.

Įsitikinusi, kad nepasiseks pakelti rankų prie galvos, Alisa pamėgino pasilenkti ir labai nudžiugo

patyrusi, jog kaklas laisvai lankstosi į visas puses kaip gyvatė. Jai pavyko gražiai suriesti jį ir jau norėjo kišti galvą tarp lapų, kurie, pasirodo, buvo ne kas kita, kaip medžių, po kuriais ji neseniai vaikščiojo, viršūnės, bet staiga išgirdo čaižų klyksmą; Alisa greit pasuko galvą į tą pusę: didelė Balandė atsitrenkė jai į veidą ir ėmė daužyti sparnais.

- Gyvatė! - klykė Balandė.

- Aš ne gyvatė! - pasipiktino Alisa. - Nelisk!

- Gyvatė! Sakau, kad gyvatė! - kartojo Balandė jau kiek ramesniu balsu ir verkšlendama pridūrė: - Ko tik aš neišbandžiau, ir viskas veltui!

- Nieko nesuprantu, apie ką tu kalbi, - tarė Alisa.

- Bandžiau po medžių šaknimis, mėginau skardžiuose, gyvatvorėse, - kalbėjo Balandė, nekreipdama dėmesio į Alisos žodžius, - bet vis tos gyvatės! Niekur nuo jų nepasidėsi.

Alisa nieko nesusigaudė, bet pamanė, kad nėra prasmės ko nors klausti, kol Balandė nenustos aimanuoti.

- Negana, kad privargsti perėdama, - skundėsi Balandė, - o čia dar reikia dieną naktį saugoti nuo gyvačių. Štai jau trys savaitės nesumerkiu akių.

- Man labai gaila, kad tave išgąsdinau, - tarė Alisa, pradėdama suprasti, apie ką kalba Balandė.

- Štai kad ir dabar, pasirinkau aukščiausią medį visame miške, - vis garsiau klykė Balandė. - Jau maniau, būsiu rami, o čia kaip iš dangaus nukrito į lizdą! Oi, tos gyvatės...

- Bet aš ne gyvatė, sakau tau! - tarė Alisa. - Aš esu... aš esu...

- Na, gerai. Tai kas gi tu esi? - paklausė Balandė. - Būk rami, manęs neapgausi.

- Aš... aš esu maža mergaitė, - abejodama atsakė Alisa, nes prisiminė, kiek kartų ji šiandien buvo pasikeitusi.

- Na, žinai! - pasipiktino Balandė. - Mačiau mažų mergaičių tiek ir tiek, bet nė vienos tokiu ilgu kaklu! Ne, nepatikėsiu! Tu esi gyvatė, ir nėra ko išsisukinėti. Gal dar pradėsi aiškinti, kad nepažįsti kiaušinių skonio?

- Kiaušinių skonį pažįstu, - nesiginčijo Alisa, iš prigimties tiesaus būdo, - bet turėtum žinoti, kad mažos mergaitės lygiai taip pat mėgsta kiaušinius kaip ir gyvatės.

- Netikiu, - tarė Balandė. - O jei iš tikrųjų mėgsta, vadinasi, jos yra gyvačių giminės. Štai ir viskas.

Šie žodžiai Alisai buvo tokie netikėti, kad ji valandėlę tylėjo, o Balandė tuo pasinaudodama pridūrė:

- Kiaušinių ieškai, žinau, žinau. Ir koks man skirtumas, ar tu mergaitė, ar gyvatė?

- Bet man didelis skirtumas, - skubiai atkirto Alisa. - Šiaip ar taip, aš kiaušinių neieškau. O jei ir ieškočiau, taviškių vis tiek neimsiu: nemėgstu žalių.

- Na, tai nešdinkis! - rūsčiai tarė Balandė, vėl atsitūpdama į savo lizdą.

Alisa pradėjo vargais negalais lenkti galvą žemyn, bet kaklas nuolat kliuvo už šakų, ir ji vis turėdavo jį išnarplioti. Netrukus prisiminė, kad tebelaiko rankose grybo gabalėlius, ir ėmėsi darbo: atsargiai kando iš vienos rankos, paskui iš kitos, taigi čia didėjo, čia mažėjo, kol pagaliau susigrąžino įprastą ūgį.

Per tiek laiko atpratusi nuo savo normalaus dydžio, Alisa pradžioje pasijuto truputį nejaukiai. Bet netrukus atkuto ir ėmė, kaip paprastai, šnekučiuotis pati su savimi:

- Ką gi, pusę savo plano būsiu įvykdžiusi! Kokie keisti visi tie pasikeitimai! Visą laiką nežinai, kas iš tavęs po minutės pasidarys. Na, bet dabar aš tokio didumo, kokio reikia. Dabar svarbiausia patekti į puikų sodą, bet kaip tai padaryti, niekaip neišmanau.

Staiga ji atsidūrė aikštelėje, kurios vidury stovėjo maždaug keturių pėdų aukščio namelis.

„Kad ir kas ten gyventų, – pamanė Alisa, – man tokiai didelei nėra ko lįsti į vidų. Dar, ko gero, baisiausiai išgąsdinsiu!“

Tuomet ji pradėjo graužti tą gabalėlį, kurį laikė dešinėje rankoje, ir nedrįso prisiartinti prie namelio, kol nesumažėjo iki devynių colių.

VI SKYRIUS

PARŠIUKAS IR PIPIRAI

Valandėlę ji stovėjo žiūrėdama į namelį ir svarstė, ką daryti toliau, kai staiga iš miško išbėgo liokajus su livrėja (jai pasirodė, kad liokajus, nes vilkėjo livrėja, tačiau sprendžiant iš veido greičiau galėjai jį pavadinti žuvimi) ir pradėjo garsiai belsti į duris. Jas atidarė kitas liokajus su livrėja, apskritaveidis, didelėmis varlės akimis. Alisa pastebėjo, kad abiejų plaukai pudruoti ir suraityti gražiomis garbanomis. Alisai labai parūpo, ką jie kalbės, ir ji išlindo iš miško pasiklausyti.

Liokajus Žuvis pirmiausia išsitraukė iš po pažasties laišką, nė kiek ne mažesnę už save patį, ir įteikdamas antrajam liokajui iškilmingai tarė:

- Kunigaikštienei. Karalienė kviečia pažaisti krocketo.

Liokajus Varlė taip pat iškilmingai pakartojo tuos pačius žodžius šiek tiek sukeisdamas jų tvarką:

- Karalienė kviečia Kunigaikštienę pažaisti krocketo.

Paskui abu žemai nusilenkė, ir jų garbanos susikabino.

Alisą suėmė toks juokas, jog bijodama, kad liokajai neišgirstų, ji nubėgo atgal į mišką. Kai vėl išlindo pasižvalgyti, Liokajus Žuvis jau buvo nuėjęs, o antrasis sėdėjo ant žemės prie durų kvilvai vėpsodamas į dangų.

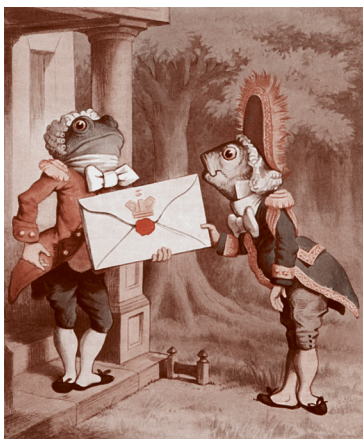
Alisa nedrąsiai prisiartino prie durų ir pasibeldė.

- Veltui beldi, - tarė Liokajus. - Dėl dviejų priežasčių veltui. Visų pirma, aš esu taip pat už durų kaip ir tu, o antra - jie ten viduje taip triukšmauja, kad jokia būdu tavęs neišgirs.

Ir tikrai iš namelio sklido kažkokie nepaprasti garsai: kažkas be paliovos staugė, prunkštė, o kartkartėmis pasigirdavo tarškėjimas, tarsi dužtų lėkštės ar puodai.

- Atsiprašau, - tarė Alisa, - sakykite, kaip man patekti į vidų?

- Galbūt vertėtų belstis, - dėstė Liokajus, tarsi neišgirdęs jos klausimo, - jeigu abu nebūtume toj pačioj durų pusėj. Pavyzdžiui, jeigu tu būtum viduje, galėtum pasibelsti, o aš tada tave išleisčiau.

Kalbédamas jis visą laiką žiūrėjo į dangų išpūtes akis, ir Alisa nusprendė, kad taip elgtis labai nemandagu.

„Bet, galimas daiktas, jis čia niekuo dėtas, – pamanė ji, – juk jo akys beveik viršugalvyje. O vis dėlto į klausimus turėtų atsakinėti.“

– Kaip man patekti į vidų? – garsiai pakartojo ji.

– Aš sėdėsiu čia iki ryto, – tarė Liokajus, – o gal...

Staiga durys atsidarė, pro jas švystelėjo didelė lėkštė, prašvilpė pro Liokaju vos užkliudydama nosį ir atsitrenkusi į medį pažiuro šukėmis.

– ... o gal ir iki kitos dienos, – ramiausiai tarė Liokajus, lyg ničnieko nebūtų atsitikę.

- Kaip man patekti į vidų? - dar garsiau šūktelėjo Alisa.

- O iš viso ar tau reikia ten eiti? - tarė Liokajus. - Štai ką visų pirma reikėjo išsiaiškinti, jeigu nori žinoti.

Aišku, Liokajaus teisybė, bet Alisa negalėjo pakęsti, kai su ja taip kalbama.

- Iš tiesų bjaurūs priešgynos šitie padarai, - sumurmėjo ji sau po nosim. - Iš proto gali išvaryti.

Liokajus, atrodo, pasinaudojo proga pakartoti ką kalbėjęs kiek kitais žodžiais.

- Aš sėdėsiu ir sėdėsiu čia, - porino jis, - per dieną dienas.

- Bet ką man daryti? - paklausė Alisa.

- Ką tik nori, - atsakė Liokajus ir pradėjo švilpauti.

- Neverta su juo prasidėti, - nusprendė Alisa, praradusi viltį ką nors sužinoti. - Tikras asilas!

Ji atidarė duris ir žengė į vidų.

Iškart pateko į didelę virtuvę, pilną dūmų. Kuni-gaikštienė sėdėjo viduryje ant trikojės kėdutės ir supo kūdikį. Virėja stovėjo pasilenkusi prie viryklės ir maišė katilą, kuris, atrodė, buvo pilnas sriubos.

„Į tą sriubą, aišku, pridėta per daug pipirų!“ - pamanė Alisa ir nusičiaudėjo.

Pipirų kvapas iš tikrųjų suko nosį. Net Kunigaikštienė retkarčiais nusičiaudėdavo. O kūdikis čiaudėjo ir klykė be paliovos. Nečiaudėjo tiktai virėja ir didelis katinas, kuris sėdėjo šalia židinio išsišiepęs iki ausų.

- Ar negalėtumėte man pasakyti, - nedrąsiai tarė Alisa, abejodama, ar nebus nemandagu pirmai pradėti kalbą, - kodėl jūsų katinas taip šypsosi?

- Tai Češyro Katinas, - tarė Kunigaikštienė. - Štai ir viskas. Parše!

Pastarąjį žodį ji ištarė taip iširdusi, kad Alisa net pašoko. Bet netrukus mergaitė sumetė, jog tas žodis buvo skirtas kūdikiui, o ne jai. Tada įsidrąsinusi vėl prabilo:

- Nežinojau, kad Češyro katinai visą laiką šyp-
sosi. Tiesą pasakius, nežinojau, kad katės iš viso
moka šypsotis.

- Visos moka! - atsakė Kunigaikštienė. - Kitos
tik ir šaiposi.

- Kaip gyva nesu mačiusi tokios katės, - man-
dagiai tarė Alisa, patenkinta, kad pavyko užmegzti
kalbą.

- O tu iš viso mažai ką esi mačiusi, - pareiškė
Kunigaikštienė. - Tikrai!

Alisai labai nepatiko Kunigaikštienės tonas, ir
ji nusprendė, kad reikėtų pradėti šneką apie ką
kita. Kol svarstė, apie ką čia dar pakalbėjus, virėja
nukaitė sriubos katilą ir staiga pradėjo svaidyti ką
tiktai nutverdama į Kunigaikštienę ir kūdikį. Pir-
miausia išsvaidė židinio įrankius. Po to pasipylė kep-
tusių, lėkščių ir dubenų kruša. Kunigaikštienė nė
nemirktelėdavo net ir tada, kai virėja pataikydavo.
O vaikelis visą laiką taip klykė, kad neįmanoma buvo
suprasti, ar jam kliūva, ar ne.

- Galvokit, ką darote! - sušuko Alisa, šokinėdama
iš baimės. - Oi, sutraiškysite jo gražią nosytę!

Tuo tarpu, vos nenunešdama kūdikiui nosies, pra-
švilpė milžiniška keptuvė.

- Jeigu kiekvienas žiūrėtų savo nosies, - sugergždė Kunigaikštienė, - žemė suktųsi daug greičiau.

- Ir nebūtų iš to nieko gero, - tarė Alisa nudžiugusi, kad nors kiek galės parodyti savo žinias. - Įsi-vaizduokite, kas tada būtų su diena ir naktimi! Kaip žinote, Žemė apsisuka apie ašį per dvidešimt keturias valandas. Ir taip paeiliui ...

- Sakai, peiliu? - tarė Kunigaikštienė. - Nupjauk jai galvą peiliu!

Alisa persigandusi atsisuko į virėją, ar ši nesiruošia vykdyti nurodymo. Bet virėja rūpestingai maišė sriubą, matyt, visai nepaisydama jų kalbų, ir Alisa aiškino toliau:

- Ir taip paeiliui kas dvidešimt keturios valandos. O gal kas dvylika? Rodos...

- Ak, nesuk man galvos, - tarė Kunigaikštienė. - Nepakenčiu skaičių!

Po to ji vėl pradėjo supti vaiką, į taktą dainuodama kažkokią keistą lopšinę ir po kiekvienos eilutės kūdikį stipriai supurtydama:

Reik elgtis su vaikais griežtai,

Pipirais juos penėti.

Jei čiaudėt imtų jie tiktai,

Jiems rykščių negailėti.

Priedainį sudainavo kartu su virėja ir kūdikiu:

Apčy! Apčy! Apčy!

Dainuodama antrąjį posmą, Kunigaikštienė negai-
lestingai mėtė kūdikį aukštyn, o šis pradėjo taip
žviegti, kad Alisa vos galėjo išgirsti žodžius:

*Gerei į kailį reik įkrėst,
Jei čiaudėt ima vaikas,
Bet jei pipirų jis norės,
Reik duot, teuosto sveikas!*

Ir vėl priedainis:

Apčy! Apčy! Apčy!

- Še! Ir tu gali panešioti, kad nori!.. - tarė Kuni-
gaikštienė, sviesdama kūdikį Alisai. - Man reikia
rengtis pas Karalienę žaisti krocketo. - Tai sakydama
ji išbėgo iš kambario. Virėja paleido į ją iš paskos
keptuvę, bet nepataikė.

Alisa vos spėjo sugriebti kūdikį, kuris buvo kaž-
koks keistas padaras: į visas puses mataruojančio-
mis rankomis ir kojomis.

„Visai kaip jūrų žvaigždė“, – pamanė Alisa.

Vargšas padarėlis ant Alisos rankų šniokštė it garo mašina, be perstojo spardėsi tai susiriesdamas, tai vėl išsitiesdamas, ir pradžioje Alisa vos jį išlaikė.

Kai tik pavyko susitvarkyti su kūdikiu (Alisa suvyniojo jį kaip ryšulį ir laikė už dešinės ausies ir kairės kojos taip tvirtai, kad jis negalėtų išsivystyti), išnešė jį lauk.

„Jeigu neišsinešiu šito vaikelio, – mąstė Alisa, – jos per keletą dienų tikrai jį numarins: palikti jį čia būtų žmogžudystė.“

Paskutinius žodžius ji ištarė garsiai, ir padarėlis atsakydamas sukriuksėjo (jis daugiau nebečiaudėjo).

– Nekriuksėk! – tarė Alisa. – Tokie garsai tau netinka.

Vaikelis vėl sukriuksėjo, ir Alisa labai sunerimusi pažvelgė jam į veidą norėdama sužinoti, ko jam reikia. Pamatė, kad jo nosis baisiausiai rieta ir labiau primena kiaulės šnipą negu tikrą nosį. Akys taip pat per daug mažos, ne tokios kaip vaiko. To padaro išvaizda Alisai visai nepatiko.

„Bet gal jis tik šiaip sau spygauja“, – pamanė Alisa ir pažvelgė į akis norėdama įsitikinti, ar jis verkia su ašaromis.

Ne, ašarų nematyti.

- Jeigu tu rengiesi pavirsti paršu, mano mielas, - rimtai tarė Alisa, - man su tavim nebus ko daugiau veikti. Žiūrėk!

Vargšas gyvūnėlis vėl suaimanavo (o gal sukriuksėjo - nesuprasi), ir valandėlę abu tylėjo.

Alisa buvo bepradedanti galvoti, ką reikės su juo daryti parsinešus namo, bet jis vėl sukriuksėjo, ir taip garsiai, kad mergaitė pažvelgė į jo veidelį ne juokais susirūpinusi. Šį kartą neliko jokios abejonės: tai buvo paprasčiausias paršelis, niekas kitas, ir Alisa suprato, kad būtų didžiausia kvailystė jį toliau nešioti.

Ji padėjo padarėlį ant žemės ir lengviau atsiduso pamačiusi, kaip jis patenkintas nurisnojo į mišką.

- Užaugęs, - tarė ji sau, - jis būtų baisiai bjaurus vaikas, bet paršas, man rodos, bus gražus.

Dabar ji stengėsi prisiminti kitus pažįstamus vaikus, iš kurių galėtų išeiti puikūs paršai, ir pamanė sau: „Kad taip suradus būdą, kaip juos pakeisti.“ Ir staiga krūptelėjo pamačiusi Češyro Katiną, tupintį netoliese ant medžio šakos.

Katinas išvydęs Alisą nusišypsojo.

„Jis atrodo geras, – pamanė Alisa, – bet vis dėlto turi labai ilgus nagus ir daug dantų, tad reikia su juo elgtis pagarbiai.“

– Češyro Murkliuk! – nedrąsiai tarė ji, bijodama, kad Katinas taip pavadintas nesupyktų. Bet jis dar plačiau išsišiepė.

„Kol kas jam patiko“, – pamanė Alisa.

– Ar negalėtum pasakyti, pro kur man iš čia išeiti? – kreipėsi ji į Katiną.

– Visų pirma aš nežinau, kur tu nori išeiti, – tarė Katinas.

– O man vis tiek, kur... – atsakė Alisa.

- Tuomet ar svarbu, kur pasuksi? - paklausė Katinas.

- Svarbu, kad kur nors išeičiau, - dar pridūrė ji.

- O, nebijok, išeisi, - nuramino Katinas, - žinoma, jei paėjėsi kiek reikia.

Alisa suprato, kad nėra ko ginčytis, ir nutarė paklausti ko kito.

- O kas šiose apylinkėse gyvena?

- Štai ten, - parodė Katinas, mostelėdamas dešine letena, - gyvena Skrybėlius, o ten, - mostelėjo kita letena, - Zuikis Paikis. Kurį nori, tą aplankyk: abu jie kvaišos.

- Bet aš nenorėčiau su kvaišomis prasideėti, - pasakė Alisa.

- Niekur nedingsi, - tarė Katinas, - visi mes čia kvėstelėję. Ir aš kvėstelėjęs, ir tu.

- O iš kur tu žinai, kad aš kvėstelėjusi? - paklausė Alisa.

- Jeigu nebūtum kvaiša, - atsakė Katinas, - nebūtum čia atėjusi.

Alisos šie žodžiai nė kiek neįtikino, tačiau ji nesiliovė klausinėti:

- O iš kur žinai, kad tu esi kvaiša?

- Sakykim, - tarė Katinas, - šuo nėra kvailas. Ar sutinki?

- Ko gero, taip, - tarė Alisa.

- Na, matai, - kalbėjo Katinas. - Kaip žinai, šuo urzgia, kai pyksta, ir vizgina uodegą, kai būna patenkintas. O aš urzgiu gerai nusiteikęs ir krutinu uodegą, kai pykstu. Taigi esu kvailas.

- Aš sakyčiau, kad tu murki, o ne urzgi, - nesutiko Alisa.

- Sakyk, kaip tau patinka, - tarė Katinas. - Ar žaisi šiandien krocketą su Karaliene?

- Norėčiau, - atsakė Alisa, - bet manęs dar nepakvietė.

- Pasimatysim tenai, - pasakė Katinas ir dingo.

Alisa nelabai nustebė, nes jau buvo pripratusi prie visokių keistenybių. Jai dairantis, kur galėjo prapulti Katinas, šis vėl pasirodė.

- Beje, kaip baigėsi su tuo kūdikiu? - pasiteiravo jis. - Kad kiek, būčiau užmiršęs paklausti.

- Pavirto paršiuku, - nė kiek nenustebusi atsakė Alisa, tarsi Katinas būtų sugrįžęs pačiu paprasčiausiu būdu.

- Taip aš ir maniau, - tarė Katinas ir vėl dingo.

Alisa valandėlę lukterėjo tikėdamasi, kad jis dar pasirodys, bet Katino nebebuvo, ir netrukus ji pasiėjo ton pusėn, kur, pasak jo, turėjo gyventi Zuikis Paikis.

- Skrybėlių esu mačiusi ir anksčiau, - tarė ji sau. - Pamatyti Zuikį Paikį bus daug įdomiau, o kadangi dabar gegužės mėnuo, jis neturėtų būti visai pakvaišęs, bent jau ne taip pakvaišęs kaip kovo mėnesį.

Tardama šiuos žodžius, Alisa kilstelėjo galvą ir vėl pamatė Katiną, tupintį ant medžio šakos.

- Kaip tu sakei - paršiuku ar persiku? - paklausė Katinas.

- Sakiau - paršiuku, - atsiliepė Alisa. - Man nepatinka, kad tu taip staiga dingsti ir vėl pasirodai. Man jau galva sukasi.

- Gerai, - tarė Katinas ir šį kartą išnyko pamažėle: pirmiausia dingo iš akių uodegos galiukas, paskiausiai - šypsena: ji dar laikėsi Katinui dingus.

„Tai bent! – pamanė Alisa. – Mačiau daug nesišypsančių kačių, bet katės šypsena be katės? Kaip gyva nieko keistesnio nesu mačiusi.“

Dar truputį paėjusi, Alisa pamatė Zuikio Paikio namą. Ji tuoj suprato, kad namas Zuikio, nes kamina atrodo kaip kiškio ausys, o stogas dengtas kai-liukais. Namas buvo gana didelis, ir ji nutarė neiti artyn, kol nepagrauš grybo iš kairės rankos ir neišaugs maždaug iki dviejų pėdų. Tik po to labai nedrąsiai prisiartino prie namo tardama sau:

– O gal ir tikrai tas Zuikis visai pakvaišęs? Beveik gailiuosi, kad nėjau pas Skrybėlių.

VII SKYRIUS

BEPROTIŠKA ARBATĖLĖ

Priešais namą po medžiu stovėjo stalas, prie jo Zuikis Paikis ir Skrybėlius gėrė arbatą. Tarp jų tupėjo ir padėjusi ant stalo galvą snūduriavo Miegapelė, o Zuikis Paikis ir Skrybėlius šnekučiavosi atsirėmę į ją alkūnėmis kaip į pagalvėlę ir sukišę nosis virš jos galvos.

„Labai nepatogu tai Miegapelei, – pamanė Alisa. – Tik jei ji miega, matyt, nieko nejaučia.“

Stalas buvo didelis, bet visas trejetas sėdėjo susispaudęs prie vieno kampo.

– Nėra vietos! Nėra vietos! – sušuko jie pamatę Alisą.

– Vietos per akis, – pasipiktino Alisa ir atsisėdo į didelį krėslą gale stalo.

– Gal išgersi vyno? – padrąsino ją Zuikis Paikis.

Alisa apžvelgė stalą, bet ant jo nebuvo nieko, išskyrus arbatą.

– Nematau jokio vyno, – tarė ji.

– Čia jo ir nėra, – atsakė Zuikis Paikis.

– Tuomet tamsta nelabai mandagus, kad siūlai išgerti, – piktai tarė Alisa.

- O tu nelabai mandagi, kad sėdi nekviesta prie stalo, - atkirto Zuikis Paikis.

- Nežinojau, kad šitas stolas tavo, - tarė Alisa. - Jis padengtas daug daugiau negu trims asmenims.

- Tau reikia kirptis plaukus, - pareiškė Skrybėlius, smalsiai apžiūrėjęs Alisą.

- Patarčiau jums mokytis nesikišti į svetimus reikalus, - griežtai atkirto Alisa. - Negražu.

Skrybėlius, girdėdamas tokius žodžius, išpūtė akis. Bet pasakė tik tiek:

- Kodėl juodvarnis panašus į rašomąjį stalą?

„Puiku, truputį pažaisime! - pamanė Alisa. - Džiaugiuosi, kad jie pradėjo minti mįsles.“

- Manau, šitą įminsiu, - garsiai tarė ji.

- Vadinasi, tikiesi rast atsakymą į šitą klausimą? - pasitikslino Zuikis Paikis.

- Žinoma! - atsakė Alisa.

- Na, tai sakyk, ką manai, - neatstojo Zuikis Paikis.

- Aš manau, - greitai atsakė ji, - taip pat... taip pat, kaip sakau. O tai, žinote, vienas ir tas pats.

- Visai ne tas pats, - tarė Skrybėlius. - Klausyk, negi galėtum tvirtinti, kad „Aš matau, ką valgau“ yra tas pats kaip ir „Aš valgau, ką matau“!

- Ir lygiai taip pat ar galėtum aiškinti, - pridūrė Zuikis Paikis, - kad „mėgstu tai, ką turiu“ yra tas pats kaip ir „turiu tai, ką mėgstu“!

- Na, ir ar galėtum sakyti, - turbūt per miegus atsiliepė Miegapelė, - kad „kai miegu, kvėpuoju“ yra tas pat kaip ir „kai kvėpuoju, miegu!“

- Tau, žinoma, vienas ir tas pats... - tarė Skrybėlius, ir staiga pokalbis nutrūko. Valandėlę visi sėdėjo tylėdami, o Alisa stengėsi prisiminti visa, ką tiktai žinojo apie juodvarnius ir rašomuosius stalus, bet prisiminė labai nedaug.

Pirmasis prabilo Skrybėlius.

- Kelinta šiandien diena? - kreipėsi jis į Alisą. Tai sakydamas išsitraukė iš kišenės laikrodį, susirūpinęs pažiūrėjo, stipriai pakratė ir prisidėjo prie ausies.

Alisa pagalvojusi tarė:

- Ketvirta.

- Dviem dienom apsirinka! - atsiduso Skrybėlius. - Sakiau, kad negalima sviestu tepti! - pridūrė piktai dėbteledamas į Zuikį Paikį.

- Sviestas buvo aukščiausios rūšies, - nuolankiai teisinosi Zuikis Paikis.

- Taip, bet gal pateko koks trupinėlis, - bambėjo Skrybėlius. - Nereikėjo tau liūsti su duonrikiu peiliu.

Zuikis Paikis paėmė laikrodį ir nusiminęs pažiūrėjo. Tada panardino laikrodį į arbatos puodelį ir ištraukęs vėl pasižiūrėjo. Tačiau nesugalvodamas, ką gudriau pasakyti, tik pakartojo:

– Sviestas buvo aukščiausios rūšies.

Alisa smalsiai pažvelgė jam per petį.

– Koks keistas laikrodis! – pasakė ji. – Jis rodo mėnesio dienas, o ne valandas!

– Na, ir kas? – sumurmėjo Skrybėlius. – O ką, gal tavo laikrodis rodo metus?

– Žinoma, kad ne, – linksmi atsakė Alisa, – nes metai trunka labai ilgai.

– Visai taip pat yra su manuoju, – tarė Skrybėlius.

Alisa visai sumišo. Skrybėliaus pastaba atrodė beprasmė, nors jis tikrai kalbėjo angliškai.

- Ne visai supratau, - kuo mandagiau tarė ji.
- Miegapelė vėl užmigo, - tarė Skrybėlius ir kliūstelėjo jai ant nosies karštos arbatos.

Miegapelė nepatenkinta papurtė galvą ir tarė neatmerkdamą akių:

- Žinoma, žinoma. Aš irgi tą patį norėjau pasakyti.

- Ar jau įminei mįslę? - vėl kreipėsi Skrybėlius į Alisą.

- Ne. Aš pasiduodu, - tarė Alisa. - Na, o koks atsakymas?

- Neturiu jokio supratimo, - pareiškė Skrybėlius.

- Aš taip pat nežinau, - tarė Zuikis Paikis.

Alisa sunkiai atsiduso.

- Manau, galėtumėte negaišti laiko mindami mįsles, kurios neturi atsakymų, - tarė ji.

- Jeigu pažintum Laiką taip kaip aš, - tarė Skrybėlius, - nekalbėtum apie jo gaišimą. Gaišti gyvą daiktą...

- Nesuprantu, apie ką kalbate, - tarė Alisa.

- Žinoma, nesupranti! - Skrybėlius niekinamai palingavo galva. - Tikriausiai net nesi kalbėjusi su juo.

- Gal ir ne, - abejodama atsakė Alisa, - bet man teko susidurti su laiku, kai mušdavau koja taktą per muzikos pamokas.

- Na, taip! Viskas aišku, juk Laikas nemėgsta stovėti mušamas, - tarė Skrybėlius. - Jei su juo gerai sugyventum, jis tavo laikrodžiui padarytų, ką tik tu nori. Pavyzdžiui, dabar devinta valanda ryto ir turi prasidėti pamokos. Tu tiktai šnipšteli Laikui į ausį, ir laikrodžio rodyklės jau sukasi kaip pašėlusios. Bematant pusė antros, pietų metas.

- O, kad taip būtų, - sumurmėjo sau po nosimi Zuikis Paikis.

- Tikrai būtų puiku, - susimąščiusi tarė Alisa, - bet matai, tamsta... aš dar nebūčiau išalkusi.

- Pradžioje gal ir ne, - atsakė Skrybėlius, - bet tu galėtum pusę antros sustabdyti laikrodį ir palaukti, kol išalksi.

- Ar tamsta taip darai? - paklausė Alisa.

Skrybėlius liūdnai palingavo galvą.

- Aš tai ne, - atsakė jis. - Susipykau su juo kovo mėnesį. Prieš pat jo sukvailiojimą, - arbatiniu šaukšteliu parodė į Zuikį Paikį. - Širdžių Karalienės surengtame koncerte man reikėjo padainuoti:

*Žibu žibu, pelėda,
Kur leki tartum akla?*

Turbūt moki šitą dainelę?

- Kažką panašaus esu girdėjusi, - atsakė Alisa.
- O toliau reikia dainuoti taip, - pasakė Skrybėlius:

Sau skraidai viršum namų

Kaip keptuvė - net baisu.

Žibu žibu...⁵

Staiga Miegapelė pasipurtė ir per miegus uždainavo: „Žibu žibu, žibu žibu...“ Ji tol nesiliovė, kol Skrybėlius ir Zuikis Paikis pradėjo ją pešioti, kad nutiltų.

- Ir žinote, - pasakojo Skrybėlius, - man dar nebaigus pirmojo posmo, Karalienė pašoko ir suriko: „Jis laiką žudo! Nukirsti jam galvą!“

⁵ „Žibu žibu žvaigždėlė“ parodija.

- Kaip žiauru! - sušuko Alisa.

- Ir nuo tada, - liūdnai kalbėjo Skrybėlius, - Laikas daugiau manęs nebeklauso. Dabar man amžinai šešta valanda.

Alisai pradėjo šis tas aiškėti.

- Turbūt todėl pristatyta tiek daug arbatos indų?

- Taip ir yra, - atsiduso Skrybėlius, - mes dabar niekad nebaigsim gerti arbatos. Nėra kada net indų išplauti.

- Matyt, taip ir slenkate aplink stalą?

- Visai teisingai, - patvirtino jis. - Nuo vieno indų prie kitų.

- Na, o ką darote tada, kai šitaip apkeliaujate aplink stalą? - įsidrąsino Alisa.

- Gal pakalbėkim apie ką nors kita, - nusižiovavo Zuikis Paikis. - Man jau pradeda nusibosti. Tegul panelė paseka mums kokią pasaką.

- Bijau, kad aš jokios pasakos nemoku, - pasakė Alisa, ne juokais nusigandusi dėl šio pasiūlymo.

- Tai tegul pasakoja Miegapelė, - sušuko Zuikis Paikis ir Skrybėlius. - Kelkis, Miegapele! - Ir pradėjo žnaibyti ją iš abiejų šonų.

Miegapelė praplėšė užmiegotas akis.

- Aš nemiegojau, - tarė ji kимиu balseliu. - Girdėjau, draugužiai, kiekvieną jūsų žodį.

- Papasakok mums ką nors! - paprašė Zuikis Paikis.

- Taip, taip, papasakokit, - pritarė Alisa.

- Ir nedelsk, - pridūrė Skrybėlius, - nes vėl užmigs nespėjusi pabaigti.

- Seniai, labai seniai gyveno trys sesutės, - nieko nelaukdama pradėjo Miegapelė. - Elsi, Liusi ir Tili. Gyveno jos šulinio dugne...

- O kuo jos maitinosi? - paklausė Alisa, mat jai visados labiausiai rūpėjo valgis ir gėrimas.

- Maitinosi sirupu, - pagalvojusi atsakė Miegapelė.

- Bet, žinokite, taip negalima, - mandagiai priminė Alisa. - Galėjo susirgti.

- O jos ir sirgo, - pritarė Miegapelė. - Sunkiai sirgo.

Alisa stengėsi įsivaizduoti, koks keistas turėjo būti tų trijų sesučių gyvenimas, bet nepavyko. Tada ji vėl prabilo:

- Bet kodėl jos gyveno šulinio dugne?

- Įsipilk daugiau arbatos, - oriai kreipėsi į Alisą Zuikis Paikis.

- Aš dar nė kiek nebuvau įsipylusi, - išžižėdė Alisa, - vadinasi, negaliu įsipilti daugiau.

- Norėjai pasakyti, kad negali mažiau įsipilti, - tarė Skrybėlius. - Labai lengva įsipilti daugiau negu nieko.

- Nieks tamstos neklausė, - atkirto Alisa.

- O kas pradėjo kabinėtis prie žodžių? - visas švytėdamas paklausė Skrybėlius.

Alisa, nesumesdama, ką atsakyti, įsipylė truputį arbatos, paėmė duonos riekę su sviestu ir pakartojė klausimą:

- Tai kodėl jos gyveno šulinio dugne?

Miegapelė vėl pagalvojo ir atsakė:

- Ten buvo sirupo šulinys.

- Tokių šulinių nebūna! - buvo bepradedanti širsti Alisa, bet Skrybėlius ir Zuikis Paikis ją sudraudė:

- Ša!

O Miegapelė išįžeidusi pareiškė:

- Jeigu nesugebi gražiai elgtis, pati ir užbaik pasaką.

- Oi ne, pasakokit! - kukliai paprašė Alisa. - Daugiau nepertraukiu. Manau, kad gali būti toks šulinys.

- Gerai, kad manai! - atrėžė Miegapelė, bet sutiko tęsti pasakojimą.

- Taigi tos trys sesutės mokės piešti...

- O ką jos piešė? - paklausė Alisa, visai užmiršusi savo pažadą.

- Sirupą, - visai nepagalvojusi leptelėjo Miegapelė.

- Norėčiau švaraus puodelio, - pasakė Skrybėlius. - Pasislinkime visi per vieną vietą.

Taip sakydamas jis persėdo toliau, jo vietą užėmė Miegapelė, į šios kėdę atsisėdo Zuikis Paikis, o Alisai norom nenorom teko kraustyti į Zuikio Paikio vietą. Taip visiems pasislinkus, laimėjo tik vienas Skrybėlius. Alisa liko juo labiau nuskriausta, nes Zuikis Paikis buvo ką tik išvertęs į savo lėkštę pieno ašotėlį.

Netrukus, nenorėdama vėl užgauti Miegapelės, Alisa labai atsargiai paklausė:

- Vienas dalykas man neaišku. Ant ko jos piešė?

- Na, ir pasakė! - tarė Skrybėlius. - Kur tu matei, kad kas pieštų ant kojos? Visi piešia ant popieriaus.

- Betgi jos buvo šulinyje? - kreipėsi Alisa į Miegapelę, nieko neatsakydama Skrybėliui.

- Visai teisingai! - sutiko Miegapelė. - Su linija.

Išgirdusi tokį atsakymą, Alisa taip suglumo, kad leido Miegapelei netrukdomai kalbėti.

- Jos mokėsi piešti, - murmėjo Miegapelė žiovaudama ir trindama akis, nes ją vėl ėmė pjauti miegas. - Ir piešė viską, kas prasideda raide „M“...

- Kodėl raide „M“? - paklausė Alisa.

- O kodėl ne? - įsiterpė Zuikis Paikis.

Alisa nutilo.

Tuo tarpu Miegapelė užsimerkė ir ėmė snausti, bet Skrybėlius įžnybo jai į pašonę, ji sukliko ir atsibudusi ėmė pasakoti toliau.

- ... viską, kas prasideda raide „M“, pavyzdžiui, maišą, mišką, mėnulį, miegą, mažumėlę... Juk esi girdėjusi sakant „mažumėlę numigti“. O ar tau teko kada nors matyti nupieštą mažumėlę? - paklausė ji Alisą.

- Na, ir klausimas! - nesugalvodama, ką atsakyti, tarė Alisa. - Nemanau, kad...

- Tai ir nekalbėk! - burbtelėjo Skrybėlius.

Tokio įžūlumo Alisa nebegalėjo pakęsti. Pasipiktinusi atsistojo ir nuėjo šalin. Miegapelė bematant vėl užmigo. Skrybėliui ir Zuikiui Paikiui buvo nė motais, kad Alisa nueina, nors ji porą kartų pasižiūrėjo atgal tikėdamasi, kad ją pašauks. Paskutinį kartą atsisukusi pamatė, kaip du draugai bando įgrūsti Miegapelę į arbatinuką.

- Už jokių pinigų pas juos negrįšiu! - tarė Alisa, braudamasi per tankų mišką. - Kaip gyva nesu buvusi tokioje beprotiškoje arbatėlėje.

Tardama tuos žodžius, ji pastebėjo viename medyje dureles, pro kurias buvo galima įeiti į vidų.

„Labai įdomu! - pamanė. - Betgi šiandien viskas labai įdomu. Manau, reikia užsukti.“

Ir ji įžengė vidun.

Alisa vėl atsidūrė ilgoje salėje prie mažojo stalielio.

- Dabar jau žinosiu, kaip elgtis, - tarė ji sau ir, čiupusi raktelį, atsirakino dureles į sodą. Po to ėmė graužti grybą, kurio gabalėlius nešiojosi kišenėje, kol pasidarė maždaug pėdos dydžio. Alisa pasileido koridoriuku ir pagaliau atsidūrė puikiam sode, tarp nuostabių gėlynų ir vėsių fontanų.

VIII SKYRIUS

KARALIENĖS KROKETO AIKŠTELĖJE

Prie sodo vartų augo didelis rožių krūmas. Rožės žydėjo baltai, bet prie jų stovėjo trys sodininkai ir paskubomis dažė žiedus raudonai. Alisai pasirodė labai keista, ji priėjo pasižiūrėti ir išgirdo, kaip vienas sodininkas tarė:

- Klausyk, Penkiaaki! Netaškyk manęs dažais.

- Nieko nepadarysi, brolau, - piktai atšovė Penkiaakis. - Septynakis man kumštelėjo ranką.

Septynakis dėbtelėjęs tarė:

- Teisingai, Penkiaaki! Visuomet versk kalnę kitam!

- Geriau patylėtum! - tarė Penkiaakis. - Girdėjau, kaip dar vakar Karalienė kalbėjo, kad tau reikėtų nukirsti galvą!

- Už ką? - paklausė tas, kuris pradėjo kalbėti pirmas.

- Ne tavo reikalas, Dviaki! - atkirto Septynakis.

- Ką tu! Kaip tik jo reikalas, - tarė Penkiaakis. - Aš jam net pasakysiu, už ką: ogi už tai, kad tu vietoj svogūnų į virtuvę atnešei tulpių svogūnėlių.

Septynakis numetė ant žemės teptuką ir tarė:

- Žinai ką, iš visų neteisybių... - Bet tuo metu jis pastebėjo Alisą, stovinčią netoliese ir besiklausančią pokalbio, ir staiga nutilo. Kiti du apsidairė, visi trys žemai nusilenkė.

- Malonėkit pasakyti, - nedrąsiai paklausė Alisa, - kodėl jūs dažote šias rožes?

Penkiaakis ir Septynakis netardami nė žodžio atsisuko į Dviakį. O Dviakis tyliai paaiškino:

- Todėl, panele, kad čia turėjo augti raudona rožė, o mes per klaidą pasodinome baltą. Neduok Dieve, sužinotų Karalienė, bematant mums visiems nulėktų

galva nuo pečių. Todėl ir neriamės iš kailio, kad kol ji neatėjo...

Staiga Penkiaakis, visą laiką baikščiai žvilgčiojęs į kitą sodo galą, sušuko:

- Karalienė! Karalienė!

Ir visi trys sodininkai plojosi kniūbsti ant žemės. Pasigirdo žingsniai, ir Alisa apsidairė degdama nekantrumu pamatyti Karalienę.

Pirmiausia pasirodė kareiviai su vėzdais rankose. Jie visi buvo panašūs į tris sodininkus, paplokšti ir keturkampiai, o iš kampų kyšojo rankos ir kojos. Už jų žengė dešimt dvariškių. Jų drabužiai žėrėjo deimantais, ir ėjo jie poromis, kaip ir kareiviai. Pas-kui dvariškius ėjo Karaliaus vaikai. Vaikučių buvo taip pat dešimt, jie linksmi šokinėjo susikibę ran-kutėmis. Visų drabužiai buvo papuošti širdimis. Po to sekė svečiai, daugiausia karaliai ir karalienės. Tarp jų Alisa pastebėjo ir Baltąjį Triušį. Jis šnekė-josi nervingai pritardamas ir šypsodamasis kiekvie-nam, ir pro Alisą praėjo jos nepastebėdamas. Dar toliau žengė Širdžių Valetas, jis ant skaisčiai rau-dono aksomo pagalvėlės nešė karaliaus karūną. O pačiame šios iškilmingos eisenos gale ėjo ŠIRDŽIŲ KARALIUS ir ŠIRDŽIŲ DAMA - KARALIENĖ.

Alisa suabejojo, ar nereikėjo ir jai pulti veidu į žemę, kaip padarė tie trys sodininkai, bet niekaip neprisiminė, kad būtų girdėjusi, jog šitaip sutinkamos procesijos.

„Be to, kokia nauda iš procesijos, – pamanė ji, – jeigu visi žmonės gulėtų veidu į žemę ir nieko nematytų?“ Taip Alisa ir liko stovėti.

Procesija prisiartino, visi sustoję sužiuro į Alisą, ir Karalienė rūsčiai paklausė:

– Kas čia tokia?

Ji kreipėsi į Širdžių Valetą, bet jis užuot atsakęs nusilenkė Karalienei ir nusišypsojo.

– Kvailys! – Karalienė nekantriai papurtė galvą ir kreipėsi į Alisą. – Kuo tu vardu, vaike?

– Mano vardas Alisa, Jūsų Didenybe, – labai mandagiai atsakė Alisa, o pati sau pridūrė: „Betgi jie tėra kortų malka, nėra ko man jų bijoti!“

– O šitie kas tokie? – paklausė Karalienė, rodydama pirštu į tris sodininkus, tysančius šalia rožių krūmo. Kaip žinote, jie gulėjo kniūbsti, o piešinys ant nugarų buvo visai toks pat kaip ir kitų kortų; todėl Karalienė ir negalėjo atpažinti, ar ten sodininkai, ar kariai, ar dvariškiai, ar trys jos pačios vaikučiai.

- Iš kur aš galiu žinoti? - atsakė Alisa, pati stebėdamasi savo drąsa. - Ne mano reikalas.

Karalienė net paraudo iš pykčio, įniršusi valandėlę dėbsojo į Alisą, o paskui sušuko:

- Nukirsti jai galvą! Nukirsti...

- Nesąmonė! - garsiai ir ryžtingai tarė Alisa, ir Karalienė nutilo.

Karalius paėmė Karalienei už rankos ir nedrąsiai tarė:

- Liaukis, brangioji: juk čia tiktai vaikas!

Karalienė piktai nusigrėžė nuo jo ir kreipėsi į Valetą:

- Atversk juos!

Valetas įvykdė Karalienės įsakymą atsargiai paspirdamas sodininkus.

- Kelkitės! - suspiegė Karalienė, ir trys sodininkai, skubiai pašokę nuo žemės, pradėjo lankstyti Karaliui, Karalienei, Karaliaus vaikams ir visai procesijai.

- Liaukitės! - suriko Karalienė. - Šlykštu nuo jūsų lankstymosi.

Paskui, pasižiūrėjusi į rožių krūmą, paklausė:

- Ką jūs čia veikiate?

- Maldauju, Jūsų Didenybe, - nužemintu balsu išlemeno Dviakis, priklaupdamas ant vieno kelio, - mes bandėme.

- Matau, - pareiškė Karalienė, apžiūrinėdama rožes. - Nukirsti jiems galvas! - Ir eisena pajudėjo.

Trys kareiviai pasiliko vykdyti mirties bausmės nelaimingiems sodininkams, o šie puolė prie Alisos prašydami užtarti.

- Nenukapos jums galvų, - tarė Alisa ir sukišo visus tris į netoliese stovėjusį didelį vazoną. Trys kareiviai paieškojo ją ir patenkinti nuskubėjo prie procesijos.

- Ar nukirtote galvas? - paklausė Karalienė.

- Jų galvos dingo, Jūsų Didenybe! - suriko kareiviai.

- Gerai, - tarė Karalienė. - Ar moki žaisti kretą?

Kareiviai tylėdami sužiuro į Alisą, nes Karalienė, matyt, kreipėsi į ją.

- Taip! - šūktelėjo Alisa.

- Na, tai eikš! - riktelėjo Karalienė, ir Alisa prisidėjo prie procesijos labai susidomėjusi, kas bus toliau.

- Šiandien... Šiandien gražus oras, - kažkas nedrąsiai kreipėsi į ją. Tai buvo Baltasis Triušis, einantis šalia ir neramiai žvilgčiojantis jai į veidą.

- Puikus, - atsakė Alisa. - O kur Kunigaikštienė?

- Cit! Cit! - bailiai sušnibždėjo Triušis. Jis apsidairė ir pasistiebęs pakuždėjo Alisai į ausį: - Ji nuteista mirti.

- Už ką? - paklausė Alisa.

- Ar sakei: „Kaip gaila“? - savo ruožtu paklausė Triušis.

- Ne, visai ne, - atsakė Alisa. - Man nė kiek negaila. Klausiu, už ką.

- Ji skėlė Karalienei antausį, - paaiškino Triušis. Alisa prunkstelėjo.

- Cit! - sušnypštė persigandęs Triušis. - Karalienė išgirs! Matai, Kunigaikštienė atėjo labai pavėlavusi, ir Karalienė pasakė...

- Į vietas, - griausmingai sukomandavo Karalienė, ir svečiai stumdydamiesi paknopstomis pasileido į visas puses.

Netrukus jie išsiskirstę sustojo, ir žaidimas prasidėjo. Alisa pamanė, kad ji kaip gyva nėra mačiusi tokios keistos kroketo aikštelės. Ją sudarė daugybė griovelių ir kauburėlių. Rutuliukai buvo gyvi ežiai, lazdos - gyvi flamingai, o vietoj vartų stovėjo keturpėsti kareiviai.

Pradžioje Alisai buvo sunkiausia susitvarkyti su savo flamingu. Jai šiaip taip pavyko gana patogiai paimti jį į rankas ir pakelti kojomis žemyn. Bet vos tik tai ji vargais negalais ištiesdavo jo kaklą ir ruošdavosi jo galva suduoti ežiui, flamingas būtinai atsi- grėždavo ir pasižiūrėdavo į Alisą taip nustebeš, kad ši negalėdavo susilaikyti nesijuokusi, o kai ji pagaliau vėl nulenkėdavo flamingo galvą ir ketindavo pradėti iš naujo, su didžiausiu apmaudu pamatydavo, kaip ežys, iki tol susirietęs į kamuoliuką, išsitiesia ir sprunka šalin. Be to, ant tako, kuriuo ji norėdavo paristi ežį, paprastai būdavo kauburėlis arba įdubimas. O kadangi keturpėsti kareiviai tolydžio pakil-

davo ir bėgdavo į kitą aikštelės galą, Alisa netrukus įsitikino, kad žaidimas iš tikrųjų labai sunkus.

Visa draugija žaidė vienu metu, niekas nežiūrėjo eilės, žaidėjai be paliovos barėsi ir pešėsi dėl ežių. Netrukus Karalienė baisiai įsiuto ir bėgiodama po aikštelę maždaug kas minutė įsakmiai surikdavo: „Nukirsti jam galvą!“ arba: „Nukirsti jai galvą!“

Alisai pasidarė neramu. Nors jai dar neteko susikivirčyti su Karaliene, bet žinojo, kad tai gali atsitikti kiekvieną akimirką.

„O kas tada man bus? – pamanė ji. – Matyt, jiems didžiausias malonumas kapoti galvas. Stebuklas, kad jų išvis dar esama gyvų.“

Alisa jau dairėsi norėdama kaip nors ištrūkti ir niekieno nepastebėta išspūdinti iš aikštelės, kai staiga išvydo ore neregėtą dalyką. Iš pradžių ji labai nustebė ir nieko nesuprato, bet netrukus suvokė ore matanti šypseną.

„Češyro Katinas, – tarė ji sau, – dabar turėsiu su kuo pasikalbėti.“

– Kaip tau sekasi? – paklausė Katinas, kai tiktai pasirodė jo lūpos ir jis galėjo prabilti.

Alisa palaukė, kol išryškėjo akys, ir papurtė galvą.

„Beprasmiška ką nors jam sakyti, – pamanė, – kol nepasirodys ausys arba nors viena ausis.“

Netrukus išniro visa Katino galva, ir Alisa, pastačiusi ant žemės savo flamingą, pradėjo pasakoti apie žaidimą, patenkinta, kad yra kas klauso. Katinas, matyt, nusprendė, jog užtenka parodyti galvą, tad kitos kūno dalys taip ir liko nematomos.

– Nepasakyčiau, kad sąžiningai žaidžia, – pradėjo skūstis Alisa. – Be to, visi taip baisiai rékauja, kad savo balso negirdi... ir, atrodo, čia nėra jokių taisyklių. Pagaliau jei jos ir yra, niekas jų nepaiso. Ir tu neišivaizduoji, kaip keista, juk visi įrankiai

gyvi. Pavyzdžiui, vartai, į kuriuos man dabar reikia įmušti, pereina į kitą aikštės galą. Štai dabar galėčiau įmušti Karalienės ežį, o jis nubėgo šalin pamatęs atriedant manąjį.

- O kaip tau patinka Karalienė? - tyliai paklausė Katinas.

- Visai nepatinka, - atsakė Alisa. - Ji taip aršiai... - Bet staiga pastebėjusi, kad Karalienė visai čia pat ir klausosi jos, Alisa pakreipė kalbą kitur: - ... veržiasi į pergalę, kad abejoju, ar yra prasmės priešintis.

Karalienė nusišypsojusi pasišalino.

- Su kuo tu kalbi? - paklausė Karalius, prieidamas prie Alisos ir smalsiai žiūrėdamas į Katino galvą.

- Tai mano draugas - Češyro Katinas, - atsakė Alisa, - leiskite pristatyti Jūsų Didenybei.

- Man visai nepatinka jo išvaizda, - tarė Karalius, - bet leidžiu pabučiuoti į ranką, jeigu jis nori.

- Visai nenoriu, - atrėžė Katinas.

- Nebūk įžūlus, - tarė Karalius, - ir nežiūrėk taip į mane!

Tai sakydamas jis užlindo už Alisos.

- Katinas gali žiūrėti į Karalių, - pareiškė Alisa. - Skaičiau apie tai kažkokioje knygoje, tiktai neatsimenu, kokioje.

- Taip, reikia jį iš čia pašalinti, - ryžtingai tarė Karalius ir pasišaukė Karalienę, tuo metuėjusią pro šalį. - Brangioji, norėčiau, kad pašalintum šį katiną!

Karalienė žinojo tiktai vieną būdą, kaip spręsti visokius nesusipratimus, nesvarbu, ar jie būtų sudėtingi, ar visai paprasti.

- Nukirsti galvą! - sušuko nė neapsidairiusi.

- Aš pats atvesiu budelį, - nekantraudamas sušuko Karalius ir nubėgo.

Alisa panoro grįžti ir pasižiūrėti, kaip vyksta žaidimas, nes nuolatos girdėjo energingą Karalienės balsą. Ji išgirdo, kaip Karalienė pasmerkė mirtį tris žaidėjus už tai, kad šie praleido savo eilę. Žaidimas Alisai visai nepatiko, nes aikštelėje viešpatavo tokia netvarka, jog neįmanoma buvo susigaudyti, kieno eilė mušti. Alisa nuėjo ieškoti savo ežio.

Jos ežys tuo metu pešėsi su kitu ežiu, ir Alisa nusprendė: dabar puiki proga įmušti juos abu į varčius. Visa bėda, kad jos flamingas buvo nužirglojęs į kitą sodo kraštą, Alisa pamatė jį nesėkmingai mėginant įskristi į vieną medį.

Kai pasigavusi flamingą ji sugrįžo atgal, ežiai jau nebesipešė ir buvo kažkur dingę.

„Menka bėda, - pamanė Alisa, - vis tiek visi varčiai pasitraukę į kitą aikštelės kraštą.“

Ji pasikišo flamingą po pažastimi, kad jis vėl nepaspruktų, ir sugrižo dar pasikalbėti su savo draugu.

Atėjusi pas Češyro Katiną, Alisa nustebė: apie ją buvo susispietęs didžiulis būrys. Budelis, Karalius ir Karalienė ginčijosi šūkaudami ir stengdamiesi perrėkti vienas kitą, o visi kiti žaidėjai stovėjo ir nesmagiai tylėjo.

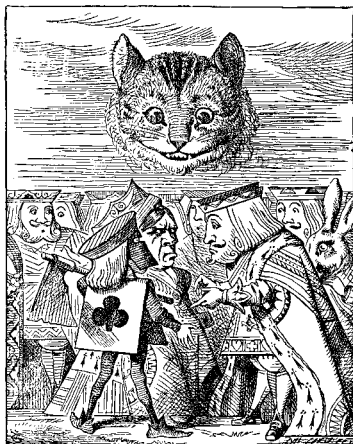
Alisai pasirodžius, tie trys paprašė ją išspręsti ginčą ir pakartotojai savo nuomones, bet kadangi visi kalbėjo vienu metu, buvo neįmanoma suprasti, kas ką sako.

Budelis įrodinėjo, kad negalima nukirsti galvos, jeigu nėra kūno, nuo kurio reikėtų ją atskirti. Jam niekad nebūvo tekę dirbti tokio darbo ir jis neketinąs jo imtis sulaukęs garbingo amžiaus.

Karalius aiškino, jog kiekvienam, kas tikrai turi galvą, ji gali būti nukirsta, ir reikalavo, kad budelis nekalbėtų nesąmonių.

Karalienė tvirtino, kad jeigu jos nuosprendis nebus tučtuojau įvykdytas, ji nuteis mirti visus čia esančiuosius. (Kaip tik šis grasinimas visus taip prislėgė ir išgąsdino.)

Alisa nieko kito nesugalvojo, kaip tik pasiūlyti:

- Katinas yra Kunigaikštienės: geriausia būtų ją pasiklausti.

- Ji kalėjime, - tarė Karalienė budeliui. - Atvesk ją.

Budelis nulėkė kaip strėlė.

Jam nubėgus Katino galva pradėjo nykti, ir kai budelis atsivedė Kunigaikštienę, Katino nebebuvo nė žymės. Karalius ir budelis ėmė kaip pašėlę laksyti jo ieškodami, o likusi draugija nuėjo toliau žaisti.

IX SKYRIUS

NETIKRO VĒŽLIO PASAKOJIMAS

- Neįsivaizduoji, brangute, kaip džiaugiuosi, kad mes vėl susitikome! - tarė Kunigaikštienė tvirtai paimdama Alisai už rankos ir vesdamasi ją į šalį.

Alisa džiaugėsi matydama Kunigaikštienę taip gerai nusiteikusią, ji pamanė, kad, ko gero, tik pipirai kalti, jog Kunigaikštienė taip siautėjo virtuvėje.

„Kai aš būsiu Kunigaikštienė, - tarė ji sau (nors ir abejodama savo žodžiais), - virtuvėje visai nelaikysiu pipirų. Puikiausią sriubą galima išvirti ir be jų... Manau, nuo pipirų žmonės dažniausiai ir pašėlsta. - Alisa liko labai patenkinta išaiškinusi naują taisyklę. - Nuo acto žmonės surūgsta... nuo ramunėlių apkarsta, o... o nuo saldinių ir kitų saldumynų vaikai pasidaro kaip šilkiniai. Labai norėčiau, kad suaugusieji žinotų. Tada jie gal taip nešykštėtų saldinių...“

Taip mąstydamą ji visai užmiršo Kunigaikštienę ir krūptelėjo prie pat ausies išgirdusi jos balsą.

- Kažko užsigalvojai, meilute, todėl nieko nebekalbi. Negaliu dabar pasakyti, koks čia tiktų moralas, bet netrukus prisiminsiu.

- O gal jokio nėra, - išdrįso pasakyti Alisa.

- Na, na, vaike! Kiekvienas dalykas turi savo moralą, tik reikia mokėti jį rasti.

Kalbėdama ji dar labiau prisispaudė prie Alisos. Alisai nelabai patiko, kad ji taip glaudžiasi: visų pirma Kunigaikštienė buvo labai bjauri, antra - kaip tyčia tokio ūgio, kad galėjo ant Alisos peties padėti smakrą, o smakro būta nepaprastai smailaus. Tačiau Alisa nenorėjo pasirodyti nemandagi ir kentė kiek galėdama.

- Žaidimas, regis, darosi įdomesnis, - tarė ji, norėdama palaikyti pokalbį.

- Tikrai, - atsakė Kunigaikštienė. - O čia tinka moralas: „Meilė, tikrai meilė visagalė...“

- Bet kai kas sakė, - sumurmėjo Alisa, - kad svarbiausia nekišti nosies ne į savo reikalus.

- O, taip! Tai visiškai tas pats, - tarė Kunigaikštienė ir pridūrė dar skaudžiau įremdama savo smailųjį smakrą Alisai į petį: - Moralas čia toks: „Kaip pasiklosi, taip išsimiegosi.“

„Na, ir moralų mėgėja“, - pamanė Alisa.

- Turbūt stebiesi, kodėl aš tavęs neapsikabinau? - tarė patylėjusi Kunigaikštienė. - Bet, matai, aš abejoju, ar nepiktas tavo flamingas. Gal pabandyti?

- Jis gali įkirsti, - atsakė Alisa, anaip tol netroškianti tokio išbandymo.

- Tikra tiesa, - patvirtino Kunigaikštienė, - flamingai ir garstyčios - vieno lizdo paukščiai: abu skaudžiai kerta. Ir štai koks čia tinka moralas: „Toks tokį pažino - alaus gerti pavadino.“

- Bet garstyčios - ne paukštis, - suabejojo Alisa.

- Visai teisingai, - tarė Kunigaikštienė. - Kaip taikliai pasakei!

- Man rodos, tai mineralas, - pridūrė Alisa.

- Aišku, mineralas, - sutiko Kunigaikštienė, matyt, pasiruošusi pritarti viskam, ką tiktai Alisa pasakys. - Netoliese yra didelė garstyčių kasykla. O moralas čia tinka toks: „Giliau kasi, daugiau rasi.“

- O, jau žinau! - sušuko Alisa, visai nesiklausydama. - Garstyčios yra daržovės. Nepanašios į daržoves, bet daržovės.

- Visai sutinku, - tarė Kunigaikštienė. - Ir štai tau moralas: „Būk tokia, kokia nori atrodyti“, arba, jei reikia, galiu išaiškinti paprasčiau: „Niekuomet nesistenk būti kitokia, negu gali atrodyti kitiems, nes kad ir kokia būtum ar galėtum būti buvusi, vis tiek nebūsi buvusi kitokia, nei visiems kitiems atrodys, kad buvai.“

- Gal geriau susigaudyčiau, - mandagiai tarė Alisa, - jeigu užrašytumėte, nes aš ne viską supratau, ką susakėte.

- Tai vieni niekai, palyginti su tuo, ką galėčiau pasakyti, jeigu norėčiau, - patenkinta atsakė Kunigaikštienė.

- Prašom nesivarginti ir nesakyti daugiau, negu pasakėte, - tarė Alisa.

- O! Nekalbėk apie vargą! Visa, ką pasakiau, aš tau įteikiu kaip dovaną.

„Pigi dovana! - pamanė Alisa. - Džiaugiuosi, kad niekas neduoda tokių dovanų per gimimo dieną!“ - Bet garsiai pasakyti neišdrįso.

- Ir vėl užsigalvojai? - paklausė Kunigaikštienė, dar skaudžiau spustelėdama savo smailiuoju smarkru.

- Manau, turiu teisę galvoti, - atkirto Alisa, nes tos kalbos pradėjo įkyrėti.

- Tokią pat teisę, - tarė Kunigaikštienė, - kaip paršai skraidyti. Ir iš to mor...

Staiga, didžiausiam Alisos nustebimui, Kunigaikštienė nutilo nespėjusi ištarti savo mėgstamo žodžio „moralas“, o ranka, kuria buvo įsikibusi į Alisą, pradėjo drebėti. Alisa pakėlė akis ir išvydo Karalienę - pajuodusi iš pykčio, ji stovėjo sukryžjavusi ant krūtinės rankas.

- Gražus oras, Jūsų Didenybe! - tyliai, drebančiu balsu prabilo Kunigaikštienė.

- Paskutinį kartą įspėju, - trypdama iš pykčio suriko Karalienė. - Arba nešdinkis iš čia, arba tau nulėks galva. Ir tučtuojau. Rinkis!

Kunigaikštienė tuoj pat pasirinko ir dingo iš akių.

- Grižtam žaisti, - kreipėsi Karalienė į Alisą; šioji taip nusigando, kad negalėjo ištarti nė žodžio, ir tyliai nusekė paskui Karalienę į kroketo aikštelę.

Kiti svečiai, pasinaudodami Karalienės nebuvimu, ilsėjosi pavėsyje. Vos ją pamatę, visi paknopstomis nubėgo į aikštelę, o Karalienė pareiškė, kad dar valandėlė, ir jie būtų užmokėję savo gyvybėmis.

Žaisdama Karalienė be paliovos kivirčijosi su kitais žaidėjais ir šūkavo: „Nukirsti jam galvą!“ arba: „Nukirsti jai galvą!“

Pasmerktuosius areštuodavo kareiviai, taigi jie nebegalėdavo būti vartais. Tad maždaug po pusvalandžio nebeliko nė vienu vartų, o visi žaidėjai, išskyrus Karalių, Karalienę ir Alisą, buvo suimti ir nuteisti mirti.

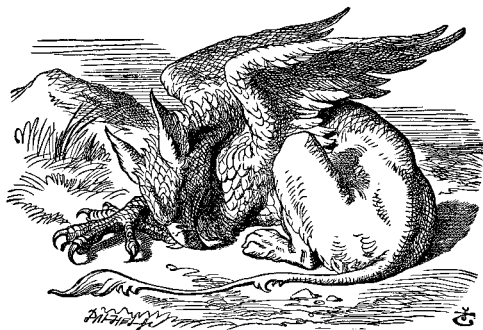
Tada Karalienė visai nusikamavusi liovėsi žaisti ir paklausė Alisą:

- Ar esi mačiusi Netikrą Vėžlį?

- Nesu, - atsakė Alisa. - Aš net nežinau, kas tas Netikras Vėžlys.

- Tai toks gyvūnas, iš kurio verdama vėžlių sriuba, - paaiškino Karalienė.

- Nesu mačiusi, nei girdėjusi tokio vėžlio.

- Na, tai einam, - tarė Karalienė, - jis tau papasakos savo istoriją.

Nueidama su Karaliene, Alisa išgirdo, kaip Karalius tyliai tarė visai draugijai:

- Bausmė visiems atleidžiama.

„Oi, kaip gerai!“ - pamanė Alisa, mat jai buvo labai negera, kad Karalienė tiek daug žaidėjų pasmerkė mirti.

Netrukus jos priėjo Grifą, kuris knarkė prieš saulę. (Jeigu jūs nežinote, kaip atrodo Grifas, pažvelkite į paveikslėlį.)

- Kelkis, tinginy! - riktelėjo Karalienė Grifui. - Nuvesk šią panelę pasižiūrėti Netikro Vėžlio ir pasi-

klaudyti jo pasakojimo. Man reikia grįžti patikrinti, kaip bus vykdomos mano paskirtos mirties bausmės.

Ir nuėjo palikdama Alisą vieną su Grifu. Alisai labai nepatiko to padaro išvaizda, bet ji pamanė, kad pasilikti su baidykle nebus pavojingiau, negu sekti paskui žiauriają Karalienę. Ji laukė, kas bus toliau.

Grifas atsisėdo ir patrynė užmiegotas akis. Lydėjo žvilgsniu Karalienę, kol ši dingo iš akių, o paskui ėmė kikenti.

– Juokdarė! – tarė Grifas lyg ir sau, lyg ir Alisai.

– Kas juokdarė? – paklausė Alisa.

– Nagi ji, – atsakė Grifas. – Vis prasimano. Ji dar niekada ir niekam nėra nukirsdinusi galvos, jeigu nori žinoti. Einam!

„Čia visi tik ir sako: „Einam!“ – pamanė Alisa, sekdamą paskui Grifą. – Niekas niekados nėra man taip įsakinėjęs, dievaži!“

Truputį paėję, jie iš tolo pamatė Netikrą Vėžlį, kuris sėdėjo vienišas ir liūdnas ant nedidelės uolos iškyšos. Priėjus arčiau Alisa išgirdo Netikrą Vėžlį dūsaujant, tarsi jį būtų slėgęs didžiausias sielvartas. Alisai jo labai pagailo.

– Ko jis toks nusiminęs? – paklausė ji Grifą, ir šis atsakė beveik tais pačiais žodžiais kaip ir pirma:

- Vis prasimano - jam visiškai nėra dėl ko nusiminti. Einam!

Alisa su Grifu priėjo artyn, Netikras Vėžlys pasižiūrėjo į juos didelėmis, pilnomis ašarų akimis, bet netarė nė žodžio.

- Štai panelė, - pristatė Grifas, - kuri norėtų sužinoti tavo istoriją.

- Aš jai papasakosiu, - tarė Netikras Vėžlys dusliu balsu. - Sėskitės abu ir nieko nekalbėkite, kol aš baigsiu.

Juodu susėdo, ir valandėlę visi tylėjo.

„Neįsivaizduoju, kaip jis gali kada nors užbaigti nė nepradėjęs“, - pamanė Alisa, bet kantriai laukė.

- Kadaisė, - pagaliau ištarė Netikras Vėžlys, sunkiai atsidusęs, - aš buvau tikras Vėžlys.

Po šių žodžių įsiviešpatavo tylą, retkarčiais krenkštelėdavo Grifas „krrr“, o Netikras Vėžlys vis nesiliovė graudžiai kūkčioti. Alisa jau buvo bepakylanti ir besakanti: „Dėkui, pone, už įdomų pasakojimą“, bet susilaikė pamaniusi, kad turi dar kas nors įvykti, ir liko sėdėti netardama nė žodžio.

- Kai mes buvome maži, - pagaliau vėl prabilo Netikras Vėžlys, šiek tiek aprimęs, bet vis dar sukūkčiodamas, - lankėme jūros mokyklą. Ten mus

mokė toks senas vėžlys, kurį pravardžiuodavome Vėžliu Moku.

- Kodėl Vėžliu Moku, argi jis nebuvo vėžlys?

- Pravardžiuodavome Vėžliu Moku, nes jis mus mokė, - piktai atsakė Netikras Vėžlys. - Iš tiesų, kaip tu nieko nesupranti?

- Gėda klausinėti tokių paprastų dalykų, - pritarė Grifas.

Po to Grifas ir Netikras Vėžlys valandėlę sėdėjo tylėdami ir žiūrėdami į vargšę Alisą, o ji taip susigėdo, kad neturėjo kur akių dėti. Pagaliau Grifas kreipėsi į Netikrą Vėžlį:

- Pasakok, drauguži! Negalima visą dieną gaišti.

Ir Netikras Vėžlys vėl prabilo:

- Taigi lankėme mokyklą jūroje, nors tu ir netiki...

- Kada sakiau, kad netikiu? - pyktelėjo Alisa.

- Sakei! - atkirto Netikras Vėžlys.

- Prikąsk liežuvį! - sušuko Grifas, Alisai nespėjus vėl prasižioti. Netikras Vėžlys pasakojo:

- Mus puikiai mokė. Iš tiesų... Mokyklą lankėme kasdien.

- Aš taip pat kasdien einu į mokyklą, - tarė Alisa. - Būta ko didžiutis.

- Ir neprivalomų dalykų moko? - truputį sunerimęs paklausė Netikras Vėžlys.

- Taip, - atsakė Alisa. - Papildomai mokomės prancūzų kalbos ir muzikos.

- O prausimosi?

- Žinoma, ne! - pasipiktino Alisa.

- Štai kaip! Vadinasi, jūsų mokykla nėra iš geriausių, - lengviau atsiduso Netikras Vėžlys. - O mūsų mokyklos tvarkaraščio apačioje buvo prirašyti neprivalomi dalykai: prancūzų kalba, muzika ir prausimosi pamokos.

- O kuriems galams jums tokie dalykai, gyvenant jūros dugne? - paklausė Alisa.

- Aš tų dalykų negalėjau mokytis, - vėl atsiduso Netikras Vėžlys. - Lankiau tik privalomas pamokas.

- Na, kokios tos pamokos? - paklausė Alisa.

- Žinoma, visų pirma - *skaidymo ir raškymo*. („Skaitymo ir rašymo“, - pamanė Alisa.) Be to, įvairių aritmetikos veikslių - *padėties, atminties, daugybės ir dailybės*.

- Pirmą kartą girdžiu apie „dailybę“, - įsidrąsinusi tarė Alisa. - Kas tai būtų?

Grifas nustebęs skėstelėjo abiem priešakinėm letenom.

- Pirmą kartą girdi apie dailinimą! - sušuko jis. - O kas yra bjaurinimas, turbūt žinai?

- Taip, - netvirtai atsakė Alisa. - Tai yra ką nors gadinti, darkyti.

- Ką gi, - nenusileido Grifas, - jeigu nežinai, ką reiškia dailinimas, vadinasi, tu neišmanėlė.

Alisa neišdrįso daugiau klausinėti ir kreipėsi į Netikrą Vėžlį:

- O dar ko mokykloje mokeis?

- Dar mokiaus *isterijos*, - atsakė Netikras Vėžlys, ant kojų pirštų skaičiuodamas dalykus, - *isterijos*, senosios ir naujosios, su *jūrų grafija*. Taip pat mokiausi *braidybos*. *Braidybą* dėstė toks senas ungurys, jo pamokos būdavo kartą per savaitę. Jis dėstė mums *braidybą, kūno kaltūną ir žeidimus*.

- Kas tai galėtų būti? - paklausė Alisa.

- Aš pats negalėsiu tau parodyti, - atsakė Netikras Vėžlys. - Esu per daug nerangus. O Grifas viso šito niekada nesimokė.

- Nebuvo laiko tokiems dalykams, - tarė Grifas. - Bet aš mokiausi klasikinėje gimnazijoje. Ir mums dėstė senas Krabas.

- Man pas jį neteko mokytis, - atsiduso Netikras Vėžlys. - Sako, kad jis dėstė *lenktynes ir greitį*. („Lotynų ir graikų“, - sumojo Alisa.)

- Taip, taip, dėstė, dėstė, - pridūrė Grifas, giliai atsidusdamas.

Abu užsidengė letenomis veidus.

- O po kiek valandų jūs kasdien mokydavotės? - paklausė Alisa, skubėdama keisti temą.

- Dešimt valandų pirmą dieną, - atsakė Netikras Vėžlys, - devynias - antrą, ir taip toliau.

- Keista programa! - sušuko Alisa.

- Matai, ten mokėsi mažieji, - paaiškino Grifas, - tai ir pamokų kasdien *mažėjo*.

Nieko panašaus Alisa nebuvo girdėjusi, tad valandėlę pagalvojo ir tarė:

- Tuomet vienuoliktą dieną turėdavo prasidėti atostogos.

- Taip ir būdavo, - patvirtino Netikras Vėžlys.

- O ką veikdavote dvyliktą dieną? - nesiliovė klausinėjusi Alisa.

- Na, užteks apie pamokas! - nukirto Grifas. - Dabar papasakok jai apie žaidimus.

X SKYRIUS

OMARŲ KADRILIS

Netikras Vėžlys sunkiai atsiduso ir nubraukė atžagaria letena ašarą. Jis žiūrėjo į Alisą ir jau norėjo kažką pasakoti, bet staiga taip užsikūčiojo, kad negalėjo žodžio ištarti.

- Kaulu užspringai, ar ką? - tarė Grifas, purtydamas Netikrą Vėžlį ir daužydamas jam per nugarą.

Pagaliau Netikras Vėžlys atgavo žadą ir liedamas gaudžias ašaras vėl pradėjo:

- Turbūt nesi ilgėliau gyvenusi jūros dugne?

- Nesu, - atsakė Alisa.

- Ir tikriausiai neteko susipažinti su omaru?

Alisa vos neprasitarė: „Kartą ragavau...“, bet susigriebusi tarė:

- Ne, neteko.

- Tuomet neturi supratimo, koks nuostabus dalykas yra Omarų kadrilis!

- Tikrai neturiu, - atsakė Alisa. - O kaip jį šoka?

- Ogi taip, - įsiterpė Grifas. - Pirmiausia sustojate į eilę ant jūros kranto...

- Į dvi eiles! - sušuko Netikras Vėžlys. - Ruoniai, vėžliai ir taip toliau. Paskui, kai tiktai surenkate iš po kojų medūzas...

- ... o tai užtrunka gana ilgai, - pertraukė jį Grifas.
- ... žengiate porą žingsnių pirmyn!..
- ... susikibę poromis su omarais! - šūktelėjo Grifas.
- Teisingai! - pritarė Netikras Vėžlys. - Žengę porą žingsnių, apsisukate ir sustojate prieš savo porą.
- ... pasikeičiate omarais ir lygiai taip pat grįžtate atgal, - vėl įsiterpė Grifas.
- Ir tada visi kaip vienas, - aiškino Netikras Vėžlys, - sviedžiate...
- ... sviedžiate omarus! - sušuko Grifas, pašokdamas aukštyn ir mostelėdamas priešakine letena.
- ... kuo toliau į jūrą...
- Plaukiate prie jų! - klykė Grifas.
- Verčiatės vandenyje per galvą! - spiege Netikras Vėžlys, straksėdamas kaip pašėlęs.
- Vėl pasikeičiate omarais! - riaumoją Grifas.
- Grįžtate atgal į krantą, užbaigdami pirmąją figūrą, - staiga nurimęs, tyliai tarė Netikras Vėžlys.
- Abu padarai, ką tik šokinėję ir staugę, dabar susėdo ramūs ir liūdnai sužiuro į Alisą.
- Matyt, tikrai nuostabus šokis, - nedrąsiai tarė Alisa.

- O gal norėtum pamatyti, kaip jį šoka? - paklausė Netikras Vėžlys.

- Labai norėčiau, - atsakė Alisa.

- Eikš, pamėginsim pirmąją figūrą! - kreipėsi Netikras Vėžlys į Grifą. - Galime pašokti be omarų. Katras dainuosime?

- Žinoma, tu, - atsakė Grifas. - Aš užmiršau žodžius.

Netrukus jie abu pradėjo iškilmingai šokti aplink Alisą, nuolatos užmindami jai ant kojų ir mušdami taktą priešakinėmis letenomis. Netikras Vėžlys liūdnai ir tyliai dainavo tokią dainelę:

*- Ar tu šoksi, ar nešoksi? -
Klausė sraigę lydeka.*

*- Ne, nešoksiu, nesisuksiu -
Negaliu - kaip kažin ką.*

*- Pažiūrėk, kaip šauniai sukas
Omariukai ir vėžliai.*

*Stok į gretą, suksim ratą
Ir dainuosime gražiai.*

*- Ar tu šoksi, ar nešoksi,
Ar tu šoksi, ar tu ne?*

*Ar tu šoksi, ar nešoksi? –
Klausė sraigę lydeka.*

*– Sviesim omarus į jūrą
Ir šuoliuosim virš bangų,
Vėl į krantą susibūrę
Suksim ratą – tai smagu!*

*– Aš nešoku ir nemoku,
Ir pradėti nedrąsu, –
Tarė sraigė. – Kam to juoko?
Aš nešoksiu iš tiesų!*

*Aš nešoksiu, nesisuksiu,
Aš nešoksiu, ne ir ne,
Aš nešoksiu, nesisuksiu.
Kam jūs kalbinat mane?*

*– Nesiirk toli nuo kranto! –
Šaukia ruoniui ešerys.
– O aš plauksiu per Lamanšą
Pas prancūzus viens du tryš!*

*Tykšta putos, skamba juokas,
Aidi juokas ir daina.*

- Ir tu, sraige, nežiopsoki,
Stok į gretą prie manęs.

- Ar tu šoksi, ar nešoksi,
Ar tu šoksi, ar tu ne?
Ar tu šoksi, ar nešoksi? -
Klausė sraigę lydeka.

- Dėkui, labai įdomus šokis, - tarė Alisa, patenkinta, kad jie pagaliau baigė. - O, kokia puiki dainelė apie lydeką!

- Aa, apie lydeką! - tarė Netikras Vėžlys. - Bet sakyk, ar esi mačiusi lydeką?

- Mačiau! Aš visados džiaugiuosi, kai pietų *lydi*... - Alisa staiga susizgribo ir nutilo nebaigusi sakinio.

- Na, jeigu lydeka tave dažnai *lydi*, - tarė Netikras Vėžlys, - be abejo, žinai, kaip ji atrodo.

- O kaipgi! Žinau, - susimąstė Alisa. - Dantyse ji laiko uodegą ir visa apibarstyta trupiniais.

- Niekus paistai apie trupinius, - atrėžė Netikras Vėžlys. - Visi trupiniai tuojau nusiplautų vandenyje. Bet uodegą ji tikrai įsikandusi. O įsikandusi todėl... - Netikras Vėžlys nusižiovavo ir užsimerkė. - Išaiškink jai, kodėl įsikandusi ir kaip ten yra, - kreipėsi jis į Grifą.

- Štai kodėl, - tarė Grifas. - Ji šoko su omarais ir šokio metu buvo nusviesta į jūrą. Ir ilgai išbuvo ore. Ir lėkdama oru tvirtai įsikando uodegą. Ir nebegali jos ištraukti. Štai ir viskas.

- Dėkui, - tarė Alisa. - Labai įdomu. Iki šiol tiek daug dar nežinojau apie lydeką.

- Galiu papasakoti ir apie kuoją, jeigu tik nori, - tarė Grifas. - Ar žinai, pavyzdžiui, kodėl jos vardas *kuoja*?

- Niekad nebuvo atėjęs į galvą toks klausimas, - atsakė Alisa. - O kodėl?

- Todėl, kad yra batai ir kurpės, - iškilmingai tarė Grifas.

Alisa nieko nesusigaudė.

- Na, tai kas, kad yra batai ir kurpės? - paklausė ji nustebusi.

- Gerai, o kam reikalingi batai ir kurpės? - paklausė Grifas. - Pavyzdžiui, kurpės. Kam jos daromos?

Alisa pasižiūrėjo į savo batukus ir pagalvojusi atsakė:

- Manau, jos daromos nešioti.

- Kurpės yra daromos tam, - išdidžiai tarė Grifas, - kad jas mautų ant *kuoju*. Ar dabar žinosi?

- *O iš ko jos daromos?* - dar paklausė sumišusi Alisa.

- Iš *kuojos* nieko nedaroma, - atkirto Grifas. - Kuojas tikrai mėgsta ryti visos lydekos. Kiekvienas sutiktas omariukas gali tau šitai patvirtinti.

- Sakai, visos ryja? - paklausė Alisa; išgirdusi apie lydekas, ji vėl prisiminė Omarų kadrilį. - Na, o kaip gali praryti *menkos* lyde...

- *Menkos* gyvena jūroje, - įsiterpė Netikras Vėžlys, neleisdamas Alisai pabaigti sakinio. - Ir tos ryja ką nutverdamos.

- Argi? - dar labiau nustebo Alisa.

- Tikrai, - patvirtino Netikras Vėžlys. - Aš pats savo akimis mačiau, kaip viena *menka* prarijo ungurį.

- O gal jūs kalbate apie *menkę*? - paklausė Alisa.

- Apie ką noriu, apie tą ir kalbu, - atkirto išiseidęs Netikras Vėžlys.

- Na, gerai! - kreipėsi Grifas į Alisą. - Dabar tu papasakok mums savo nuotykius.

- Galiu papasakoti, bet pradėsiu nuo šio ryto, - nedrąsiai tarė Alisa. - O apie tai, kas buvo vakar, manau, neverta kalbėti, nes aš buvau visai kitas žmogus.

- Paaškinink viską, - paprašė Netikras Vėžlys.

- Ne ne! Pirmiausia nuotykius, - nekantravo Grifas. - Paaškinimams visados sugaištama marios laiko.

Alisa pradėjo nuo to, kaip ji pirmą kartą pamatė Baltąjį Triušį. Pradžioje ji truputį jaudinosi, nes Netikras Vėžlys ir Grifas pasislinko arčiau ir klausėsi išpūtę akis, prasižioję; bet veikiai ji įsidrąsino. Jos klausytojai nepratarė nė žodžio, kol Alisa pasakojo, kaip deklamuodama Vikšrui „Tėveli brangus“ sumaišė žodžius. Netikras Vėžlys atsiduso:

- Labai įdomu.

- Tikrai nepaprastai įdomu, - pritarė Grifas.

- Sakai, išėjo visai kitaip! - susimąstė Netikras Vėžlys. - Įdomu būtų dar išgirsti ją ką nors deklamuojant. Liepk jai pradėti, - kreipėsi į Grifą, tarsi Alisa turėtų tik jį gerbti ir jo klausyti.

- Stokis ir padeklamuok „Girdžiu tinginio balsą“, - tarė Grifas.

„Kaip tie padarai mėgsta įsakinėti - lyg mokytojai per pamokas, - pamanė Alisa. - Tarsi būčiau mokykloje.“

Vis dėlto ji atsistojo ir pradėjo deklamuoti. Bet iš galvos vis dar nėjo Omarų kadrilis, ir kažin, ar išsi-
blaškiusi ji pati girdėjo, ką deklamavo, nes iš tiesų labai iškraipė žodžius:

Girdžiu balsą omaro, kai sako jįsai:

- Per šiltai kepa šonas ir sausa visai.

Kaip antis su koja, taip jis snapeliu

Krapštinėjasi, rengias nauju švarkeliu.

Ant saulėto kranto perdien žaidžia jis

Ir šūkauja drąsiai kaip tikras ryklys.

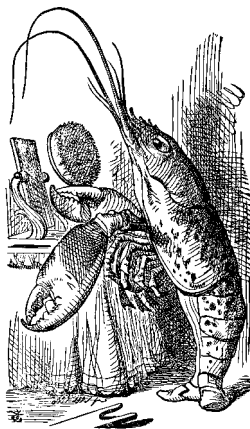
Bet kai potvynis kyla ir atplaukia rykliai,

Jo balsas prityla, jis dairos kukliai.

- Eilėraštis labai skiriasi nuo to, kurį aš deklamuodavau vaikystėje, - tarė Grifas.

- Taip, pirmą kartą girdžiu tokį eilėraštį, - pritarė Netikras Vėžlys. - Iš viso tai ne eilėraštis, o visiška nesąmonė.

Alisa nieko neatsakė ir užsidengė rankomis veidą, susirūpinusi, ar nebebus galo tiems nesusipratimams.

- Norėčiau, kad ji paaiškintų, ką čia padeklamuavo, - tarė Netikras Vėžlys.

- Nesugebės, - pareiškė Grifas. - Pradėk kitą posmą.

- Bet kaip dėl snapelio ir švarkelio? - kibo Netikras Vėžlys. - Kaip, sakyk, jis ten rengės nauju švarkeliu?

- Tai... gal čia iš pirmosios šokio figūros... - mėgino aiškinti Alisa, rausdama iš gėdos ir trokšdama kuo greičiau pakeisti temą.

- Deklamuok kitą posmą, - pakartojo Grifas. - Jis prasideda žodžiais: „Aš mačiau, kaip pelėda“.

Alisa vėl paklusniai atsistojo, nors jautė, kad ir šį kartą nepasiseks. Ji pradėjo drebančiu balsu:

*Aš mačiau, kaip pelėda su pantera sode
Puikų kepsnį dalijos ir valgė drauge.
Panterai - kaulelis, kremzlelė liesa,
O pelėdai - riebiausia, skaniausia mėsa.*

*Pelėdai dar teko brangi dovana
Už protingas dalybas, o panterai gana
Bus peilio, šakutės. Urzgėk neurzgėk,
Ir visos dalybos...*

- Beprasmiška kartoti tokias nesąmones, - nutraukė ją Netikras Vėžlys, - jeigu nemoki žmoniškai deklamuoti. Kaip gyvas pirmą kartą girdžiu tokias kvailystes.

- Tikrai užteks! - pritarė Grifas.

Alisa to tiktai ir laukė.

- Gal pašokti antrą Omarų kadrilio figūrą? - paklausė Grifas. - O gal norėtum, kad Netikras Vėžlys tau padainuotų kokią dainelę?

- Dainelę, būtinai dainelę, jeigu tik Netikras Vėžlys bus toks malonus!

Alisa taip karštai prašė, kad Grifas net išsižeidė:

- Hm! Na, tiek to, dėl skonio nesiginčijama! Gal padainuosim, drauguži, dainelę apie vėžlių sriubą?

Netikras Vėžlys sunkiai atsiduso ir protarpiais sukūkčiodamas uždainavo:

*Kas nemėgsta sriubos, kas nemėgsta rie-
bios?*

Štai ją neša giliam dubeny!

Jau pakvipo jinai, siekia garas lubas,

Iš tolo jauti, kad skani!

Puiki sriubaaa,

Riebi sriubaaa,

Vakarienei sriuba,

Puiki sriubaaa!

Ko verta būt žuvis ar paukštiesna gardi,

Jei nebūtų žaviosios sriubos?

*Pašviesėja diena, atsigauna širdis,
Kai sriubos tu užvalgai riebios.*

*Puiki sriubaaa,
Riebi sriubaaa,
Vakarienei sriuba,
Puiki SRIUBAA!*

- Visi kartu! - sukomandavo Grifas, ir Netikras Vėžlys žiojosi vėl užtraukti, bet iš tolo pasigirdo šauksmas:

- Teismas prasideda!

- Bėkim! - sušuko Grifas ir, čiupęs Alisai už rankos, pasileido bėgti nelaukdamas dainos pabaigos.

- Koks teismas? - paklausė Alisa, vos spėdama paskui Grifą. Bet šis tepasakė „bėkim“ ir dūmė dar smarkiau.

Tik retkarčiais, padvelkus lengvam vėjeliui, dar buvo galima išgirsti liūdnus Netikro Vėžlio dainos žodžius:

*Riebi sriubaaa,
Vakarienei sriuba,
Puiki sriubaaa!*

XI SKYRIUS

KAS PAVOGĖ PYRAGĖLIUS?

Grifas ir Alisa atbėgę rado Širdžių Karalių ir Karalienę jau sėdinčius sostuose, o aplink juos buvo susispietusi svita – visokie paukšteliai, žvėreliai ir visa kortų malka. Priešais sostus stovėjo Širdžių Valetas, surakintas grandinėmis, saugomas dviejų kareivių. Šalia Karaliaus, vienoje rankoje laikydamas trimitą, kitoje – pergamento ritinėlį, sėdėjo Baltasis Triušis. Salės viduryje ant stalo buvo didelis indas su pyragėliais. Pyragėliai atrodė tokie skanūs, kad Alisai į juos žiūrint pradėjo seilė tįsti.

„Norėčiau, kad teismas jau būtų pasibaigęs, – pamanė ji, – ir prasidėtų vaišės.“

Tačiau kol kas nevertėjo tikėtis ko nors panašaus, ir neturėdama daugiau ko veikti, Alisa ėmė dairytis.

Jai niekada neteko būti teismo salėje, bet buvo skaičiusi apie teismą ir dabar labai džiaugėsi, kad beveik viską žino, kaip kas vadinasi.

„Štai šitas yra teisėjas, – pamanė ji. – Todėl jis su tokiu dideliu peruku.“

Beje, teisėjas buvo pats Karalius. Ant peruko turėjo užsivožęs karūną, ir tai, matyt, jį gerokai varžė, be to, ir atrodė labai negražiai.

„Čia prisiekusiųjų suolas, – pamanė Alisa, – o šitie dvylika padarų, – (nori nenori juos teko vadinti „padarais“, nes ten buvo ir žvėrelių, ir keletas paukštelių), – tikriausiai teismo nariai.“

Pastaruosius du žodžius Alisa, didžiudamasi savo išmanymu, pakartėjo keletą kartų. Mat ji nutarė, ir reikia pasakyti, visai pagrįstai, kad maža yra jos amžiaus mergaičių, kurios ką nors nutuokia apie tokius dalykus. Tiesa, būtų užtekę pasakyti „teisėjai“.

Visi dvylika teismo narių atsidadėję kažką rašė lentelėse.

– Ką jie ten visi rašo? – tyliai paklausė Grifą Alisa. – Juk nėra ko užrašinėti, kol teismas nepradėjęs.

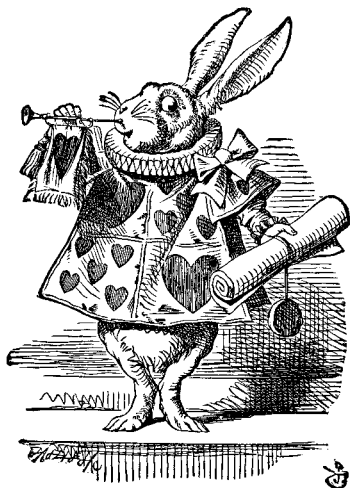
– Jie užrašinėja savo vardus, – pašnibždėjo Grifas jai į ausį, – bijo, kad iki teismo pabaigos neužmirštų.

– Kvailiai! – pasipiktino Alisa, bet staiga nutilo, nes Baltasis Triušis garsiai perspėjo: „Prašom tylos“, o Karalius užsidėjo akinius ir pradėjo dairytis, kas čia triukšmauja.

Žvelgdama per galvas, Alisa aiškiai matė, kad visi teismo nariai įniko rašyti savo lentelėse žodį „kvailiai“. Ji net pastebėjo, kad vienas iš narių, nežinoda-

mas, kaip šis žodis rašomas, buvo priverstas prašyti kaimyną pagalbos.

„Na, ir priteplios jie savo lenteles, kol teismas baigsis“, – pamanė Alisa.

Vieno teismo nario braižeklis labai girgždėjo. Alisa, žinoma, to negalėjo pakęsti. Ji apėjo aplink salę, sustojo prie teisėjo ir nutaikiusi progą ištraukė braižeklį jam iš nagų. Ištraukė taip staigiai, kad vargšas narys (tai buvo mūsų pažįstamas Driežas Bilas) net nespėjo susivokti, kas atsitiko. Pagraibęs aplink save ir niekur braižeklio neradęs, gavo toliau

rašyti pirštu. Bet naudos iš to buvo maža, nes lentelėje neliko jokios žymės.

- Heroldai, skaityk kaltinimą! - įsakė Karalius.

Baltasis Triušis tris kartus sutrimitavo ir, išvyniojęs pergamento ritinėlį, perskaitė:

*Valdovė Širdžių, Karalienė Širdžių
Vakar kepė saldžių pyragaičių,
O Valetas Širdžių užsimanė saldžių
Ir pavogęs pabėgo, pragaišo.*

- Siūlykite nuosprendį, - kreipėsi Karalius į teismo narius.

- Dar ne, dar ne! - pertraukė Karalių Triušis. - Prieš tai reikia daug ką išaiškinti.

- Kviečiamas pirmas liudininkas, - tarė Karalius.

Baltasis Triušis, vėl tris kartus sutrimitavęs, sušuko:

- Pirmas liudininkas!

Pirmas liudininkas buvo Skrybėlius. Jis atėjo su puodeliu arbatos vienoje rankoje ir su sviestu užtepta duonos rieke - kitoje.

- Maldauju, atleiskite, Jūsų Didenybe, - tarė jis, - kad atsinešiau štai šituos. Bet, matote, mane iškvietė dar nespėjus išgerti arbatos.

- Reikėjo pirma pabaigti, - tarė Karalius. - Kada pradėjai gerti?

Skrybėlius pasižiūrėjo į Zuikį Paikį, kuris, susikabinęs su Miegapele, taip pat atsekė paskui jį į teismo salę.

- Rodos, kovo keturioliktą, - atsakė jis.

- Penkioliktą, - pataisė Zuikis Paikis.

- Šešioliktą, - pridūrė Miegapelė.

- Užrašykite, - įsakė Karalius teismo nariams, ir šie paskubomis paskrebėno savo lentelėse visas tris datas. Paskui, sudėję visus tris skaičius, pažymėjo sumą šilingais ir pensais.

- Nusiimk skrybėlę, - įsakė Karalius Skrybėliui.
- Ji ne mano, - nesutiko Skrybėlius.
- Vogta! - sušuko Karalius teismo nariams, o tie nieko nelaukdami užrašė ir šią pastabą.

- Ji skirta parduoti, - šoko aiškintis Skrybėlius. - Aš neturiu savo skrybėlės. Esu Skrybėlius.

Tuo metu Karalienė užsidėjo akinius ir įbedė akis į Skrybėlių, tas išblyško kaip drobė ir labai sunerimo.

- Pasakok, ką žinai, - tarė Karalius, - ir taip nesi-
jaudink. O jei ne, įsakysiu čia pat nukirsti tau galvą.

Šie Karaliaus žodžiai liudininko, matyt, nė kiek nepadrąsino. Jis nesiliovė mindžikavęs, baikščiai žvilgčiojo į Karalienę ir netyčia, užuot atsikandęs duonos, krimstelėjo didelį gabalą puoduko.

Tuomet Alisą staiga apėmė keistas jausmas, ji gerokai nusigando, bet pagaliau suprato, kad vėl pradėjo didėti. Pirmiausia jai į galvą atėjo mintis, jog reikia atsistoti ir išeiti iš teismo salės, bet pagalvojusi nusprendė pasilikti, kol jai užteks vietos.

- Prašyčiau manęs taip nespausti, - supyko Miegapelė, sėdinti šalia Alisos. - Man jau trūksta oro.

- Nieko negaliu padėti, - ramiai tarė Alisa. - Aš augu.

- Neturi teisės čia augti, - pareiškė Miegapelė.

- Nekalbėk nesąmonių, - truputį griežčiau tarė Alisa. - Gal nežinai, kad ir pati augi?

- Na, taip, bet aš augu kaip pridera, - piktinosi Miegapelė, - ne taip juokingai kaip tu.

Ir ji susiraukusi pakilo ir nubėgo į kitą salės pusę.

Visą tą laiką Karalienė nenuleido akių nuo Skrybėliaus ir kaip tik tuomet, kai Miegapelė bėgo skersai salės, kreipėsi į vieną rūmų tarnautoją:

- Atnešk man paskutinio koncerto dainininkų sąrašą.

Išgirdęs šiuos žodžius, vargšas Skrybėlius pradėjo taip drebėti, kad net abu batai nukrito jam nuo kojų.

- Sakyk, ką žinai, - piktai pakartojo Karalius, - o jei ne, tuojau įsakysiu nukirsti galvą. Nežiūrėsiu, ar tu nerviniesi, ar ne.

- Esu vargšas žmogelis, Jūsų Didenybe, - prabilo Skrybėlius drebančiu balsu. - Pradėjau gerti arbatą... maždaug prieš savaitę... Duonos ir sviesto vis mažėjo ir mažėjo... o vis reikia arbatos...

- Kas reikia arbatos? - paklausė Karalius.

- Man reikia arbatos, - atsakė Skrybėlius.

- Žinoma, kad reikia, nerėk, - suriko Karalius. - Gal manai, aš kvailas, ar ką? Kalbėk!

- Esu vargšas žmogelis ir man reikėjo... - vapėjo Skrybėlius. - Ir tik Zuikis Paikis pasakė...

- Nesakiau, - staiga pertraukė jį Zuikis Paikis.

- Sakei, - pakartojo Skrybėlius.

- Aš neigiu! - suriko Zuikis Paikis.

- Jis neigia, - tarė Karalius, - užteks ginčytis.

- Na, tai Miegapelė man pasakė... - kalbėjo Skrybėlius, neramiai apsidairydamas, ar ir ši nepaneigs jo žodžių. Bet ši nieko nepaneigė, nes kietai miegojo.

- Po to, - pasakojo Skrybėlius, - atsiriekiau truputį daugiau duonos ir užsitepiau sviesto...

- Bet ką pasakė Miegapelė? - paklausė vienas prisiekusiųjų.

- Neprisimenu, - atsakė Skrybėlius.

- Turi prisiminti, - tarė Karalius, - arba aš įsakyčiau tau nukirsti galvą.

Vargšas Skrybėlius, išmetęs iš rankų duoną ir puodelį su arbata, puolė ant kelių.

- Esu vargšas žmogelis, Jūsų Didenybe, - pradėjo jis.

- Esi ne vargšas, bet prastas kalbėtojas, - tarė Karalius.

Tuo metu viena jūrų kiaulytė sušuko „valio!“ ir tuojau buvo rūmų tvarkdarių sutramdyta. (Kadangi žodžio „sutramdyti“ reikšmė gali kelti abejonių,

paaiškinsiu jums, kaip tvarkdariai tai padarė. Jie turėjo didelį drobinį maišą, į jį stačia galva įkišo jūrų kiaulytę, maišą užrišo ir atsisėdo ant jo.)

„Džiaugiuosi, kad pamačiau, kaip tramdoma, – pamanė Alisa. – Dažnai skaitydavau laikraščiuose, kad pasibaigus teismui „publika bandė kelti ova-cijas, bet buvo greitai rūmų tvarkdarių sutram-dyta“, tačiau iki šiol niekaip nesuprasdavau, kaip tai daroma.“

– Jeigu pasakei viską, ką žinai, gali lipti žemėn, – tarė Karalius.

– Negaliu žemiau nulipti, – tarė Skrybėlius. – Sto-viu ant grindų, kaip mane gyvą matote.

– Gali sėstis, – paliepė Karalius.

Tuo metu pradėjo ploti kita jūrų kiaulytė ir buvo taip pat sutramdyta.

„Na, ir gerai, baigta su jūrų kiaulytėmis, – pamanė Alisa. – Dabar gal eis kiek sklandžiau.“

– Norėčiau baigti gerti arbatą, – tarė Skrybėlius, baikščiai žvilgčiodamas į Karalienę, kuri skaitė dai-nininkų sąrašą.

– Gali eiti, – leido Karalius, ir Skrybėlius tuojau nėrė iš teismo salės, užmiršęs net batus apsiauti.

– Tuojau nukirsk jam galvą, kai tik išeis iš salės, – įsakė Karalienė vienam tvarkdariui, bet šiam dar

nespėjus nė prie durų priėti, Skrybėlius dingo iš akių.

- Pakvieskit kitą liudininką! - įsakė Karalius.

Kitas liudininkas buvo Kunigaikštienės virėja. Ji nešėsi pipirų dėžutę, ir Alisa suprato, kad tai ji, dar jai neižengus į salę, nes visi, kas tikrai sėdėjo arčiau durų, staiga pradėjo čiaudėti.

- Sakyk, ką žinai, - liepė Karalius.

- Nesakysiu, - atsakė virėja.

Karalius susirūpinęs pažvelgė į Baltąjį Triušį, o šis sušnibždėjo:

- Jūsų Didenybei su šita liudininke reikia griebtis kryžminės apklausos.

- Ką gi, reikia, tai reikia, - tarė Karalius, liūdnai atsidusdamas ir sukryžiuodamas ant krūtinės rankas. Paskui visą laiką piktai žiūrėdamas į virėją, taip susiraukė, kad net akių nesimatė per tankius antakius, ir dusliu balsu paklausė:

- Iš ko kepami pyragaičiai?
- Dažniausiai iš pipirų, - atsakė virėja.
- Iš sirupo, - pasigirdo mieguistas balselis virėjai už nugaros.

- Sučiupti šitą Miegapelę! - sušuko Karalienė. - Nukirsti šitai Miegapelei galvą! Išmesti šitą Miegapelę už durų! Surakinti ją! Kankinti! Nurauti ūsus!

Salėje kilo triukšmas ir nutilo tik Miegapelę išmetus lauk. Kai visi vėl nurimo, virėja buvo dingusi.

- Tiek to, - tarė Karalius, lengviau atsidusdamas. - Pakvieskit trečią liudininką. - Tai taręs jis pusbalsiu kreipėsi į Karalienę: - Klausyk, brangioji, gal tu surengsi trečio liudininko kryžminę apklausą. Man jau plyšta galva.

Alisa stebėjo, kaip Baltasis Triušis kažko ieško sąrašė, ir nekantriai laukė, kas gi bus trečias liudininkas.

„Negi jiems dar trūksta įrodymų?“ – pamanė ji.
Galima įsivaizduoti, kaip nustebė išgirdusi, kai
Baltasis Triušis plonu spigiu balseliu perskaitė:
– Alisa!

XII SKYRIUS

ALISA LIUDIJA

- Esu! - sušuko Alisa visai užmiršusi, kokia didelė ką tik užaugo, ir taip staiga pašoko, kad suknelės kraštelium užkliudė teismo narių suolą, nužerdama visus posėdininkus žiūrovams ant galvų. Visaip sukritę, jie priminė Alisai akvariumo žuvytes, kurias ji prieš savaitę netyčia buvo išvertusi.

- Oi, labai atsiprašau! - sušuko sumišusi ir pradėjo skubiai rankioti posėdžiautojus. Mat Alisai dar nebuvo išdilęs išversto akvariumo įspūdis. Jai dabar kažkaip atrodė, kad juos reikia skubiai surankioti ir susodinti į suolą, nes kitaip gali išmirti.

- Teismo posėdžio negalima tęsti, - rimtai tarė Karalius, - kol visi teismo nariai nebus gražinti į savo vietas... Visi, - pabrėžė jis, griežtai pažvelgdamas į Alisą.

Alisa pasižiūrėjo į teismo narių suolą ir pamatė, kad skubėdama padėjo Driežą aukštyn kojomis. Vargšas padarėlis visaip kraipė uodegą, niekaip negalėdamas atsistoti. Ji greitai paėmė Driežą ir vėl pastatė ant kojų.

„Niekai, - pamanė Alisa. - Manau, kad teismui nebus skirtumo, ar jis taip sėdės, ar taip.“

Kai tiktai teismo nariai šiek tiek atsipeikėjo po sukrėtimo, kuri patyrė krisdami, ir kai jiems vėl buvo įteikti braižekliai ir užrašų lentelės, visi ėmė stropiai aprašinėti šį nuotyki; visi, išskyrus Driežą, – šis atrodė per daug sutrikęs, kad galėtų ką nors veikti, tad sėdėjo prasižiojęs, spoksodamas į salės lubas.

– Ką gali pasakyti? – kreipėsi Karalius į Alisą.

– Nieko.

– Visiškai nieko?

– Visiškai.

– Labai svarbi aplinkybė, – tarė Karalius teismo nariams. Šie buvo bepradedę užrašinėti Karaliaus pastabą, bet Baltasis Triušis juos sulaikė:

– Jūsų Didenybe, be abejo, norėjote pasakyti, kad nesvarbi aplinkybė.

Šiuos žodžius jis pasakė labai pagarbiai, bet suraukęs antakius ir vaipydamasis.

– Žinoma, norėjau pasakyti, kad nesvarbi, – susigriebė Karalius ir kelis kartus tyliai sau po nosim pakartotojo: – Svarbi... nesvarbi... nesvarbi... svarbi... – Lyg būtų bandęs, katras žodis gražiau skamba.

Vieni teismo nariai užrašė „svarbi“, o kiti „nesvarbi“. Alisa stovėjo taip arti, kad matė, kas rašoma lentelėse.

„Menka bėda“, – pamanė ji.

Tuo metu Karalius, valandėlę irgi kažką rašęs į savo užrašų knygelę, sušuko:

– Tylos! – Ir perskaitė iš knygelės: – Keturiasdešimt antras straipsnis. Asmenys, kurių ūgis daugiau kaip mylia, privalo išeiti iš teismo salės.

Visi sužiuro į Alisą.

- Mano ūgis mažiau kaip mylia, - tarė ji.

- Daugiau, - nesutiko Karalius.

- Esi kokių dviejų mylių, - įsiterpė Karalienė.

- Tai kas, aš vis tiek neišeisiu, jokių būdu, - pareiškė Alisa. - Be to, šis įstatymas netikras: jūs jį dabar sugalvojote.

- Tai pats seniausias įstatymas mano knygelėje, - tarė Karalius.

- Tuomet jo eilės numeris turėtų būti pirmas, o ne keturiasdešimt antras, - nenusileido Alisa.

Karalius išblyško ir skubiai užvertė užrašų knygelę.

- Siūlykite bausmę, - tyliai, drebančiu balsu kreipėsi Karalius į posėdininkus.

- Gauta dar daugiau įrodymų, Jūsų Didenybė, - skubiai pašokdamas tarė Baltasis Triušis. - Štai dar gavome dokumentą.

- O kas jame parašyta? - paklausė Karalienė.

- Aš jo dar neatplėšiau, - atsakė Baltasis Triušis, - bet greičiausiai tai laiškas, kažkam rašytas kaltinamojo.

- Ne kitaip ir bus, - nusprendė Karalius, - nebent jis būtų rašytas niekam. Bet, kaip žinote, beveik niekada taip nebūna.

- O kam adresuotas? - paklausė vienas prisiekusiųjų.

- Jis visai be adreso, - atsakė Baltasis Triušis. - Bent jau ant voko nieko neparašyta. - Ir jis išskleidė popierių pridurdamas: - Iš tiesų tai ne laiškas, o eilėraštis.

- Ar jis parašytas kaltinamojo ranka? - paklausė kitas posėdininkas.

- Ne, ne jo, - atsakė Baltasis Triušis. - Labai įtartina. - (Visi prisiekusieji nukabino nosis.)

- Jis bus pamėgdžiojęs kieno nors kito rašyseną, - pasakė Karalius. (Visų posėdininkų veidai vėl nušvito.)

- Jūsų Didenybe, - prabilo Valetas, - aš jo nerašiau ir niekas neįrodys, kad rašiau. Ten visai nėra parašo.

- Jeigu tu nepasirašei, - tarė Karalius, - juo blogiau tau. Nebūtum sumanęs šunybės, tikrai būtum pasirašęs kaip garbingas žmogus.

Pasigirdo plojimai. Tai buvo pirma tą dieną Karaliaus pasakyta protinga mintis.

- Šitai įrodo, kad jis kaltas, - pareiškė Karalienė. - Matyt, reikia nukirsti...

- Nieko neįrodo, - sušuko Alisa. - Jūs net nežinote, kas ten parašyta!

- Perskaityk, - įsakė Karalius.

Baltasis Triušis užsidėjo akinius.

- Nuo kurios vietos pradėti, Jūsų Didenybe? - paklausė.

- Pradėk nuo pradžios, - griežtai atsakė Karalius, - perskaityk iki galo ir tada sustok.

Štai ką perskaitė Baltasis Triušis:

*Jūs susirinkote pas ją,
Manęs tik nesulaukėt
Ir pasišaipėte tada,
Kad aš nemoku plaukiot.*

*Pasakėte: manęs nebėr
(Taip iš tiesų ir buvo),
Bet nepaaiškinot, kodėl, -
Už tai jums būtų kliuvę.*

*Daviau jai vieną, jie jam du,
O jūs mums - tris mažiausiai.
Atgavot viską jūs kartu
Manęs nepasiklausę.*

*Jei būt įpainiojęs ir mus,
Tai mūsų pasigedęs,*

*Tokiems darbams labai gabus,
Tuoį išeitį būt radęs.*

*Žinau, kad dar prieš tai, kai ji
Isterijon įpuolė,
Buvai svarbiausioji kliūtis
Tarp mūsų atsistojus.*

*O iš tikrųjų jai jisai
Labiausiai ir patiko.
Tai be manęs tik tu žinai,
Tad niekam nesakyki.*

- Svarbiausias įrodymas, kokį mes iki šiol išgirdome, - tarė Karalius, iš pasitenkinimo trindamas rankas. - Dabar tegul prisiekusieji...

- Kertu lažybų iš šešių pensų, - sušuko Alisa (dabar ji buvo išaugusi tokia didelė, kad nė kiek nesibijojo pertraukti Karaliaus), - jog niekas neišaiškins, apie ką tos eilės. Nematau jose jokios prasmės.

Visi prisiekusieji užsirašė savo lentelėse: „Ji nemato jokios prasmės“, bet nė vienas nesiryžo aiškintis, apie ką tos eilės.

- Jeigu iš tikrųjų būtų tik nesąmonė, - pasakė Karalius, - ko daugiau bereikėtų? Kuriems galams

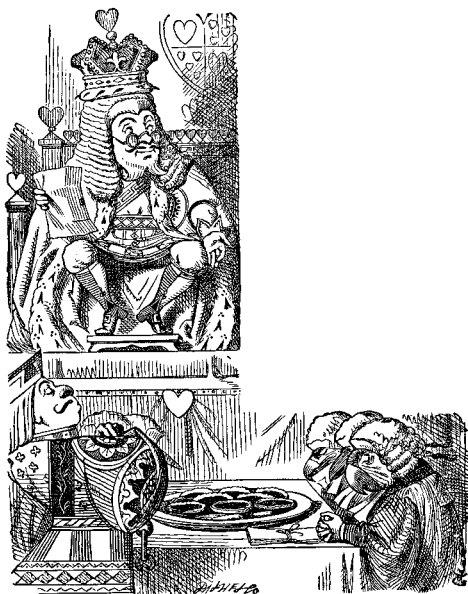
tada sukti galvas. Bet aš dar nesu tikras, – kalbėjo jis, išskleisdamas ant kelių eilėraščių ir žiūrėdamas į jų primerkęs vieną akį. – Man rodos, išvelgiau šiokią tokią prasmę. Pavyzdžiui: „... pasišaipėte tada, kad aš nemoku plaukiot...“ Moki plaukti ar ne? – kreipėsi jis į Valetą.

Valetas liūdnai papurtė galvą.

– Argi aš panašus į plaukiką? – paklausė jis. (Iš tikrųjų, padarytas iš paprasčiausio kartono, į plaukiką visai nepanėšėjo.)

– Gerai, o toliau? – Karalius pradėjo murmėti sau po nosimi kito posmo žodžius: – „Taip iš tiesų ir buvo...“ – čia, matyt, apie prisiekusiuosius... „Už tai jums būtų kliuvė...“ – aišku, būtų kliuvė nuo Karalienės... „Bet nepaaiškint, kodėl...“ – kodėl nepaaiškintote, iš tiesų?.. „Daviau jai vieną, jie jam du...“ – jokių abejonių, kalbama apie pyragaičius...

– Betgi ten sakoma: „Atgavot viską jūs kartu“, – tarė Alisa.

- Žinoma, tai buvo jie! - džiugiai sušuko Karalius, rodydamas pirštu į pyragaičius. - Viskas aišku kaip ant delno. Be to, žodžiai: „Kai ji isterijon įpuolė...“ Manau, tu, brangioji, niekad nebuvai įpuolusi isterijon? - paklausė jis Karalienę.

- Niekad! - suspigo Karalienė, sviesdama į Driežą rašalinę. (Vargšelis Bilas: įsitikinęs, kad nelieka jokios žymės, jau senokai liovėsi rašyti pirštu lente-

lėje. Dabar jis vėl šoko rašyti pasidažydamas pirštą į rašalą, varvantį veidu, ir rašė tol, kol užteko rašalo.)

- Jei niekad nebuvai *įpuolusi*, vadinasi, ir šis klausimas *atpuola*, - tarė Karalius, apžvelgdamas salę ir nusišypsodamas.

Visi tylėjo kaip žemė.

- Tai buvo žodžių žaismas! - piktai pridūrė Karalius, ir visi prapliupo juoktis.

- Dabar tegul prisiekusieji posėdininkai siūlo nuosprendį, - tarė Karalius gal kokį dvidešimtą kartą.

- Ne, ne! - sušuko Karalienė. - Pirmą bausmę, paskui nuosprendį.

- Gryniausia nesąmonė, - tarė Alisa. - Kaip galima bausti nenuteistus!

- Laikyk liežuvį už dantų! - metė jai Karalienė, paraudusi iš pykčio.

- Nė nemanau! - atkirto Alisa.

- Nukirsti jai galvą! - visa gerkle suriko Karalienė, bet niekas nepasijudino iš vietos.

- Manote, jūsų bijau? - paklausė Alisa, jau atgavusi normalų ūgį. - Jūs tiktai kortos!

Alisai ištarus šiuos žodžius, visos kortos pakilo į orą ir puolė ją. Nusigandusi ir pyktelėjusi mergaitė suriko, pamėgino nublokšti kortas į šalį ir pasijuto gulinti ant upės kranto. Galvą buvo padėjusi seseriai ant kelių, o sesuo švelniai nužėrė keletą pageltusių medžio lapų, užkritusių Alisai ant veido.

- Kelkis, Alisėle, - tarė sesuo. - Kas gi čia, kad taip įmigai?

- Oi, kokį įdomų sapną sapnavau! - sušuko Alisa ir kuo smulkiausiai papasakojo seseriai visus savo nepaprastus nuotykius, kuriuos ką tik perskaitė. Alisai baigus, sesuo pabučiavo ją ir tarė:

- Tikrai, sesute, įdomus buvo sapnas. O dabar bėk namo valgyti. Jau vėlus laikas.

Alisa atsistojo ir nubėgo negalėdama užmiršti, kokie nuostabūs dalykai jai prisisapnavo.

Sesuo dar liko sėdėti paupy: pasirėmusi ranka smakrą, ji žiūrėjo, kaip leidžiasi saulė, galvojo apie mažąją Alisą ir jos nuostabius nuotykius, kol paga-

liau ir pati ėmė snūduriuoti ir susapnavo štai tokį sapną.

Iš pradžių ji sapnavo Alisą. Sesutė vėl buvo apsikabinusi plonomis rankytėmis jai kelį ir žvelgė į ją šviesiomis gyvomis akelėmis. Ji girdėjo švelną Alisos balselį, matė, kaip Alisa lengvai kresteli galvelę, atmesdama plaukų sruogą, vis krentančią ant akių. Paskui sesuo pajuto, kad aplink ją ėmė knibždėti daugybė keistų būtybių, kurias ką tik buvo sapnavusi mažoji Alisa.

Prie jos kojų sučiužėjo smilgos, kai pro šalį nukūrė Baltasis Triušis, išsigandusi Miegapelė pliuškenosi netoli esančioje kūdroje... Alisos sesuo girdėjo, kaip skamba arbatos puodukai, iš kurių Zuikis Paikis ir jo draugai amžinai geria arbatą, kaip spigiu balsu Karalienė vieną po kito pasmerkia mirti savo nelaimingus svečius. Netrukus aplinkui dūžtant lėkštėms ir dubenims, ant Kunigaikštienės kelių pradėjo čiaudėti paršiukas kūdikis. Paskui Grifo riksmas, Driežo braižeklio girgždėjimas, duslus maiše prislėgtų jūrų kiaulyčių unksimas ir kiti garsai susiliejo į nepaliamą gaudesį, retkarčiais palydimą vargšo Netikro Vėžlio kūkčiojimo.

Taip ji sėdėjo užsimerkusi ir jautėsi, tarsi pati būtų atsidūrusi Stebuklų šalyje, nors žinojo, kad

užtektų atsimerkti, ir viskas vėl pavirstų nuobodžia tikrove. Smilgos čiuzėtų judinamos vėjo, upėje vanduo teliuškentų į nendrėmis apaugusį krantą, arbatos puodelių skambėjimas pavirstų avių varpelių garsais, o Karalienės spiegimas – avis genančio piemenuko šūkavimu. Iš kūdikio čiaudėjimo, Griforiksmo ir visų kitų keistų garsų beliktų, kaip žinia, tik sodybos kiemo triukšmas, vietoj Netikro Vėžlio kūkčiojimo iš tolo atsklistų galvijų mykimas.

Pagaliau ji pradėjo vaizduotis savo sesutę, kokia ji bus, kai po kiek laiko taps suaugusia moterimi. Ji visada liks tokia pat miela ir nuoširdi kaip dabar, vaikystėje: subūrusi apie save vaikų pulkelį, žavės juos nuostabiom pasakom ir galbūt papasakos apie puikų Stebuklą šalies sapną; liūdės dėl vaikučių mažų nesėkmių ir džiaugsis jų džiaugsmiais, prisimindama savo pačios vaikystę ir laimingas vasaros dienas.